اولدوز او کارغان

صمد بهرنګی

ژباړه: م.ف. ناساز

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولدوز او کارغان

صمد بهرنگي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاظم – د ماشومانو دوست –

او

روح انگیز ته، چې موږ ته ښه ماشومان

وروزي.

په دې هيله، چې په غتوالي کې يې ژوند زموږ نه

ښه وي.

ب

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولدوز او کارغان

صمد بهرنگی

ژباړه:م.ف.ناساز

سمون:ویاړ

برېښنايي خپرېدنه او بیاکتنه: چنگاښ ۱۴۰۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

د اولدوز څو خبرې ۱
د کارغانو د مور پيدا کېدل ۳
«ښاغلی کارغه» وپېژنو ۸
خوندورې غمې ۱۲
د کب پر سر شورماشور او د کارغه د مور د اعدام حکم ۱۵
د کارغه مور په ډېرو شيانو پوهېږي او له مرگه نه ډارېږي ۱۷
له «ياشار» سره لنډ ملاقات ۱۹
د کارغانو د مور اعدام ۲۱
د اولدوز پرېشانه خوب ۲۲
د ښاغلي کارغه د زړه خواله او د کارغه د مور د نيول کېدو څرنگوالی ۲٤
کور قرنطين کېږي ۲۹
د خپگان او اندېښنې، د ولږې او ډار ورځې ۳۱
د ښاغلي کارغه د آزادولو پلان ۳۳
له زندان څخه د ښاغلي کارغه د آزادۍ لپاره قتل ۳٥
هوښيار ماشومان، ناپوه پلار او ميندې تېر باسي ۳۹
واوره، ساړه، بېکاري او انتظار ٤۳
نذر او سوالونه د مړينې مخه نشي نيولای، د کارغه د مور ياد ٤٦
سخت ژمی تېرېږي ٤٧
د پسرلي هوا ٤۸
څوك د کارغانو په ژبه پوهېږي؟ ٤۹
د کارغانو راستنېدنه ٥۱
د تېښتې قرار، تېښته د ببرته راستنېدو د پاره ٥٤
«انا» د تېښتې لار او طريقه ښيي ٥۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارغان کوښښ کوي، ماشومان سخت زيار باسي، کارونه پر مخ ځي.......... ۵۹
د اولدوز د سفر ملګری ۶۱
د کبانو غله، د وړيو غله، بې اغېزه دعاګانې ۶۳
ياشار له موره اجازه اخلي.. ۶۵
د حرکت ورځ ۶۸
هغوی چې له زړونو خبر نه دي، وايي: اولدوز لېونې شوې ده ۶۹
ښه او مهربانه مور ۷۰
حرکت ۷۱
د شهيدو او ناکامو ملګرو په ياد، چوشکونه لېږي وغورځوئ!.................. ۷۵
د هاغه غرونو پر سر، د کارغانو ښار، غرمښته کارغان ۷۷
د ملګرو ليك ۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اولدوز څو خبرې

ماشومانو،سلام! زما نوم اولدوز دی. مانا یې ده ستوری. سږکال مې لس کاله پوره شو. دا کیسه چې لولی زما د سرگذشت یوه برخه ده. ښاغلی«بهرنگ» یو وخت زموږ د کلي ښوونکی و. زموږ په کور کې اوسېده. یوه ورځ ما ورته خپل سرگذشت ووایو. د ښاغلي «بهرنگ» خوښ شو او وې ویل: که اجازه راکړې، ستا او د کارغانو پر سرگذشت به کیسه ولیکم او کتاب به ترې جوړ کړم. ما ومنله خو په څو شرطونو: لومړی دا چې زما کیسه یوازې ماشومانو دپاره ولیکي، ځکه چې د لویانو حواس دومره گډوډ دي، چې زما په کیسه نه پوهیږي او خوند ترې نه اخلي. دوهم دا چې، زما کیسه هغو ماشومانو د پاره ولیکي، چې یا غریب وي او یا هم ډېر نازولي نه وي. نو، لاندېنې ماشومان حق نلري زما کیسې ووایي:

۱- هغه ماشومان، چې له نوکر سره ښوونځي ته راځي. ۲ – هغه ماشومان، چې په گران بیه موټرونو کې ښوونځي ته راځي. ښاغلی «بهرنگ» ویل، چې په غټو ښارونو کې شتمن ماشومان همداسې کوي او پر ځان ډېر نازېږي.

دا هم باید ووایم چې تر اووه کلنۍ پورې له مېرې سره وم. دا کیسه هم د هاغه وخت ده. خپله مور مې په کلي کې وه. پلار مې طلاقه کړې وه. د پلار کور ته یې شړلې وه او بله ښځه یې کړې وه. پلار مې په یو دفتر کې کار کاوه. هاغه وخت موږ په ښار کې ژوند کاوه، چې یو کوچنی ښار وو او لا یې یوازې یو واټ درلود. له څو کالو وروسته زه هم کلي ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هر حال، ښاغلي «بهرنګ» قول راکړ، چې له دې وروسته زما د غمې نانځکې کیسه ولیکي. هیله من یم چې زما له سرګذشت نه ډېر څه زده کړې.

ستاسو ملګرې – اولدوز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کارغانو د مور پیدا کېدل

اولدوز په کوټه کې ناسته وه. بهر ته یې کتل. مېره یې حمام ته تللې وه. ور یې قلف کړی وو. اولدوز ته یې ویلي وو، چې له ځایه ونه ښوري. که نه، نو راځي او پلار ته یې وایي. اولدوز په کوټه کې ناسته وه. کتل یې. فکر یې کاوه. د غټانو په شان په فکر کې وه، نه ښوربېده. د مېرې نه ډېره ډارېده. د نانځکې په فکر کې هم وه. نانځکه یې نوې ورکه کړې وه. زړه یې دومره خپه وو، چې د ویلو نه دی. څو کرتی یې ګوتې وشمېرلې. وروسته د کړکۍ خوا ته راغله. حوصله یې بایللې وه. ناڅاپه یې ولید، چې یو تور کارغه د حوض په غاړه ناست دی، اوبه څښي. یوازیتا یې هېره شوه. زړه یې خلاص شو. کارغه سر راپورته کړ. سترګې یې په اولدوز ولګېدې. غوښتل یې والوزي. اولدوز فکر وکړ چې کارغه خاندي. خوشاله شوه. ورته یې وویل:ښاغلی کارغه، د حوض اوبه چټلې دي، که ویې څښی ناروغه به شی.

کارغه بیا وخندلی او ټوپ یې کړ او رامخ ته شو. وې ویل: نه زړګیه! مورږ کارغانو ته فرق نه کوي. له دې نه ډېر ناولي شیان خورو او هیڅ راباندې نه کیږي. بله دا چې ما ته «ښاغلی کارغه» مه وایه. زه ښځه یم. څلور اولاده لرم. ما ته د «کارغه مور» وایه.

اولدوز پوه نشوه، چې د کارغه کوم ځای ښځې ته پاتې کیږي. دومره مهربانه وه، چې اولدوز غوښتل ویې نیسي او مچ یې کړي. سمه ده چې کارغه ښکلی نه و، بدرنګه هم و، خو مهربانه زړه یې درلود. که لږ مخې ته راغلی وی، اولدوز نیولو او مچوی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کارغانو مور بیا هم مخې ته راغله او وې ویل: ستا څه نوم دی؟

اولدوز ورته خپل نوم ووایه. بیا د کارغه مور پوښتنه وکړه: اوس ته څه کار کوې؟

اولدوز وویل: هیڅ، مېرې مې دلته پرېښې یم او تللې حمام ته. ویلي، و نه ښورېږم.

د کارغه مور وویل: ته خو د لویانو په شان فکر کوې. ولې لوبې نه کوې؟

اولدوز د خپلې غټې نانځکې په فکر کې شوه. اسوېلې وکړ. بیا یې کړکۍ خلاصه کړه، چې غبر یې بهر ته ووځي او وې ویل: د کارغه مورې، څه نه لرم چې لوبې ورباندې وکړم. یوه غټه نانځکه مې درلوده، چې ورکه شوه. نانځکې مې خبرې کولې.

د کارغه مور د سترګو اوښکې د ښانګ په څوکه پاکې کړې، ټوپ یې کړ او د کړکۍ په خوله کې کېناسته. اولدوز لومړی وډار شوه او ځنډې ته شوه. بیا دومره خوشاله شوه چې څه به وایي او رامخې ته شوه. د کارغه مور وویل: ملګري او همزولي هم نه لرې؟

اولدوز وویل: «یاشار» شته. خو هغه هم اوس ډېر لږ وینم. ښوونځي ته ځي.

د کارغه مور وویل: راځه دواړه لوبې وکړو.

اولدوز د کارغانو مور په غېږ کې ونیوله. سر یې ورته مچ کړ. مخ یې ورته مچ کړ. بڼکې یې ځیرې وې. د کارغه مور پښې راټولې کړې وې، چې د اولدوز جامې ناولې نشي. اولدوز یې مښوکه هم ښکل کړه. مښوکې یې د صابون بوي کاوه. وې ویل: د کارغه مورې، ستا صابون ډېر خوښېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کارغه مور وویل: په صابون پسې مرم.

اولدوز وویل: مېره مې په قهرېږي که نه، نو، یوه کلچه مې درته راوړله خوړلې به دې وی.

د کارغه مور وویل: پټ یې راوړه. مېره دې نه پوهېږي.

اولدوز وویل: ته نه ورځې ورته یې نه وایی؟

د کارغانو مور وویل: زه؟ زه د چا چغلي نه کوم.

اولدوز وویل: مېره مې وایي: «ته چې هر کار وکړی، کارغه راځي ماته یې وایي.»

د کارغه مور د زړه له کومې وخندل او وې ویل: درواغ وای زړګیه، زما دې په دې تور سر قسم وي، زه د چا چغلي نه کوم. اوبه څښل بهانه کوم، د حوض غاړی ته راځم. بیا صابون او کب غلا کوم او بېرته ځم.

اولدوز وویل: د کارغانو مورې، غلا ولې کوئ؟ ګناه لري.

د کارغه مور وویل: زړګیه، مه ماشومه کېږه، ګناه څه ته وایي؟ ګناه خو دا ده چې غلا ونه کړم او زه او اولاد مې له ولږې مړه شوو. زړګیه ګناه خو دا ده چې ګېډه مړه نه کړم. ګناه دا ده چې صابون د پښو لاندې پروت وي او زه وږې پاتې شم. زما دومره عمر شوی دی، چې په دې خبرو پوه شم. په دې هم ته پوه شه، چې په دې تشو نصیحتونو د غلا مخه نیول کېدای نشي او تر هغه چې هر څوك د ځان دپاره کار کوي، غلا به هم وي.

اولدوز غوښتل لاړه شي یوه چکۍ صابون غلا کړي او د کارغانو مور ته یې ورکړي. مېرې یې خوراکي شیان په الماری کې اېښودل او الماری به یې قلفوله، خو صابون به یې نه پټوه. د کارغه مور یې د دروازې غاړې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېښوده او خپله پخلنځای ته لاړه. یوه چکۍ صابون یې واخیست او رایې وړ.

ماشومانو، بده ورځ په سترګو ونه وینئ! اولدوز ولید چې د کارغانو مور وتلی ده او مېره یې هم د کړکۍ خوا ته راروانه ده. د حمام کڅوړه یې په تخرګ کې نیولی ده. مخ یې تك سور وو. اولدوز ډېره بده ګیره شوې وه. مېرې یې له کړکۍ نه سر دننه کړ او چیغه یې کړه: اولدوز، بیا څه شوي چې کور لټې په لټې کوئ؟ درته مي نه وو ویلي و نه ښورېږی، ها؟

اولدوز څه ونه ویل: مېره یې لاړه، چې د ور قلف بېرته کړي او ونوځي. اولدوز په تونډۍ صابون د کمیس لاندې وواهه، په یوه ګوټ کې کېناسته. مېره یې ورننوتله او وې ویل: ووایه، څه پسې ګرځېدې؟

اولدوز یو دم وویل: مورې...ما مه وهه! په ورکې شوې نانځکې پسې مې ګرځېدم. مېرې یې د اولدوز نانځکه بدې شوه. د اولدوز غوږ یې ونیو او کش یې کړ او وې ویل: سل کرتې مې درته ویلي د ناولې نانځکې خیال دې له سره وباسه! پوهېږئ؟

له هغې وروسته، مېره یې پخلنځای ته لاړه چې ځانته چای دم کړي. اولدوز میتیازې بهانه کړې انګړ ته لاړه اخوا دېخوا یې وکتل، ویې لید د کارغه مور په بلۍ ناسته ده، سترګې پر لار ده. صابون یې یووړ او د ګلانو او بوټو لاندې یې کېښود، د کارغه مور ته یې سترګه ووهله چې راشه صابون دې واخله. د کارغه مور ډېره په کراره راکوزه شوه او لاړه د ګلونو او بوټو منځ کې پټه شوه. اولدوز ورنه پوښتنه وکړه: د کارغه مورې، یو بچې دې راولئ چې ما سره لوبې وکړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کارغه مور غلې وویل: له غرمې نه وروسته منتظره اوسه، که مېړه مې راضي شو، راولم يې. صابون يې پورته کړ، والوتله او لاړه.

اولدوز آسمان ته سترګې نيولې وې. کله چې کارغه لېرې ووت د خوشالۍ نه يې په ټوپونو شروع کړه، ګنې چې خبرې کوونکی نانځکه يې موندلې وي. ناڅاپه مېرې يې ورباندې چيغه کړه: جينې، ولې ګډېږې؟ دننه راشه، ګرمي دې وهي. زه دې د پالنې وس او حوصله نلرم.

د غرمې د ډوډۍ وخت وو. اولدوز راغله او په کوټه کې کېناسته. څو دقيقې وروسته يې پلار د دفتر نه راغی. حال يې خراب وو. د اولدوز د سلام ځواب يې هم ورنکړ. په ناپرېمنځلو لاسونو په دسترخوان کېناست او په خوړلو يې شروع کړه، لکه چې بيا د دفتر رئيس ورته څه ويلي ول. لږ پاتې وو، چې د سرو شو کچالانو بوي اولدوز بېهوشه کړي. د پلار خوړلو ته يې کتل او د خولې لاړې به يې تېرولې. نه يې شو کولای څه شی واخلي او ويې خوري. مېرې به يې تل ويل:کوچنيان حق نلري په خپله ځانته خواړه راواخلي. بايد لويان ورته په لوښې کې خواړه واچوي او ويې خوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ښاغلی کارغه» وپېژنو

د سنبلې میاشت وه، د غرمې ډوډۍ چې به یې وخوړله، پلار او مېرې ته به یې خوب ورتلو، بیده کېدل به. اولدوز هم مجبوره وه بیده شي. که نه، نو پلار یې ورته قار کولو، ویلی: کوچنیان باید د غرمې ډوډۍ وخوري او بیده شي. اولدوز هېڅکله نه پوهېده چې ولې خامخا بیده شي. له ځان سره یې ویل:نن ورځ نشم بیدېدلای، که بیده شم د کارغه مور راځي، ما به ونه ویني، بچی به بېرته بوځي.

د کوټې په آخر کې وغزېده او ځان یې په بیدو کې واچاوه. کله چې پلار او مېره یې خوب یووړل، ورو ورو یې قدمونه اېښودل او بهر راووتله، د توت تر ونې لاندې سیورې ته کېناسته.درې کرتې یې گوتې شمېرلې وې چې کارغه راورسېد. لومړی په بلۍ کېناست، اولدوز ته یې وکتل. اولدوز ورته اشاره وکړه چې راکوزېدای شي. د کارغه مور راغله څنگ ته یې کېناسته. یو ښه وړوکی کارغه یې هم له ځان سره راوړی و. وې ویل: ډارېدم چې بیده به یې.

اولدوز وویل: هره ورځ بیدېدم. نن مې پلار او مېره بیده شول، خو زه بیده نشوم.

د کارغه مور وویل: آفرین، ښه کار دې کړی. بیدېدو ته لا وخت ډېر دی. که د ورځې بیده شی، نو د شپې به څه کوې؟

اولدوز وویل:دا مې مېرې ته ووایه...وړوکی کارغه دې ماته راوړی؟ څومره ښه دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کارغه مور خپل بچی د اولدوز په لاس کې ورکړ. ډېر مینه اخیستونکی وو. ناڅاپه اولدوز اسوېلی وکړ. د کارغه مور وویل: ولې دې اسوېلی وکړ؟

اولدوز وویل: نانځکه مې رایاده شوه. کاشکې خوا ته مې وای، درې واړو به لوبې کولی.

د کارغه مور وویل: غم یې مه کوه. زما مشره لمسۍ په دې څو ورځو کې هګۍ اچوي او بچیان راوړي. یو به یې درته راوړم. دری تنه به شی.

اولدوز وویل: ته په خپله بل بچی نه لری؟

د کارغه مور وویل: ولې، لرم یې. دری نور هم لرم.

اولدوز وویل: نو ته یې راوړه.

د کارغه مور وویل: خو زه یوازې پاتې کېږم. د کارغانو پلار هم شته، اجازه نه راکوي. دا مې هم چې درته راوړی، تر اوسه خبرې نه کوي، په پښو ځي، الوتلای نشي. تر یوې اونۍ پورې به خبرې وکړي. دوه اونۍ وروسته الوتلای شي. پام کوه چې دوه اونۍ وروسته والوزي، که نه، نو بیا هېڅکله الوتلای نشي. یاد یې لره.

اولدوز وویل: که وانه الوزي، څه به وشي؟

د کارغانو مور وویل: ښکاره ده چې مري. پوهېږې چې کوم خواړه ورکړی؟

اولدوز وویل: نه، نه پوهېږم.

د کارغه مور وویل: د ورځې یوه ټوټه صابون، لږه غوښه او داسې نور. که کیېداې شوه، کله کله هم یو وړوکی کب. په حوض کې خو کبان ډېر لری. چینجي هم خوري، پنیر هم خوري.

اولدوز وویل: ډېر ښه.

د کارغه مور وویل: مېره دې اجازه درکوي چې ویې ساتی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولدوز وویل: نه، د مېرې سترګې مې په دې قسم شیانو بدې لګي، باید پټ یې کړم.

د کارغه بچی د اولدوز په لمن کې غورېده او خوله به یې وازوله.د دې د لاسو ګوتې به یې نیولې او رودلې به یې. وړې سترګې یې ځلېدلې. پښې یې نرې وې. لکه د اولدوز د ګوتو په شان، ښکې یې نرمې وې د مور د ښکو په شان ځیږې نه وې. د مور نه یې هم ښکلې وو.

د کارغه مور وویل: ښه، غواړې چېرته یې پټ کړی؟

اولدوز د دې فکر نه وکړی. په فکر کې لاړه چې چېرې یې پټولی شي. هېڅ چېرې.

وې ویل: د ګلانو او بوټو لاندې به یې پټ کړم.

د کارغه مور وویل: داسې نشې کېداې، مېره دېویني. د دې نه سربېره، کله چې ګلان اوبه کوي، بچی مې لمدېږي او یخنې یې کېږي.

اولدوز وویل: نو چېرته یې پټ کړم؟

د کارغه مور آخوا دېخوا وکتل او وې ویل: د زینې لاندې ښه ځای دی.

زینه بام ته جوړوي. په وړو ښارونو او کلو کې دغه شان زینې ډېرې دي. د زینې لاندې د چرګانو کوډګۍ وه. کوډګۍ دننه هواره وه. د کارغه بچی یې هلته کېښود او ور یې پسې بند کړ چې پیشو رانشي او وې نه خوري او مېره یې هم پوه نشي.

د ور لاندې یو سوری وو او د کارغه بچي سا اخیستلای شوه.

اولدوز د کارغه مور ته وویل: د کارغه مورې، نوم یې څه دی؟

د کارغه مور وویل: ورته "ښاغلی کارغه" وایه!

اولدوز وویل: هلك دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کارغه مور وویل: هو.

اولدوز وویل: له څه نه معلومېږي چې هلك دی؟ کارغان خو ټول یو شان دي.

د کارغه مور وویل: تاسې داسې فکر کوی. که لږ ځیر شی پوهېږئ چې هلك دی که جینی. سر او مخ یې وروښود. هاخوادېخوا لږ نور هم وغږېدل او سره جلا شول. اولدوز کوټې ته لاړه، پرېوتله، سترگې یې پټې کړې. کله چې مېره یې راویښه شوه، گوري چې اولدوز لا اوس هم بیده ده. خو اولدوز رښتیا نه وه بیده شوی. خوب نه ورتلو. د ښاغلي کارغه په فکر کې وه. د سترگو لاندې یې مېرې ته کتل او په زړه کې یې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوندورې غنې

څو ورځې تېرې شوې. اولدوز ډېره تازه او خوشاله وه. مېرې او پلار يې تعجب کاوه. يوه شپه مېرې يې پلار ته وويل: نه پوهېږم په دې جينۍ څه شوي، تل خاندي او ګډېږي. پخوانی حال يې نه دی. بايد د کار سته مته يې پيدا کړو.

اولدوز دا خبرې واورېدلې، له ځان سره يې وويل: بايد لا احتياط وکړم.

هره ورځ دوه درې کرتې ښاغلي کارغه ته ورښکاره کېده. کله چې څوک نه ول، ښاغلی کارغه به يې د کوډګۍ نه راووست او لوبې به يې ورسره کولې.

اولدوز ښاغلي کارغه ته ژبه وريادوله. د کارغه مور به هم کله کله راتله. زوې ته به يې څه راوړل، لکه يوه ټوټه غوښه، صابون او داسې نور. يوځل يې دوه غنې راوړې وې. غنې د کارغه مور په پښو کې نښتې وې، لاس او پښې يې وهلې خو خلاصېدای نه شوې. څه اوږدې پښې يې درلودلې. اولدوز ورڅخه ډار شوه. د کارغه مور وويل: زړګيه مه ډارېږه. وګوره بچی مې هغه څنګه خوري.

رښتيا هم د کارغه بچي په ډېر خوند وخوړلې. بيا يې منښوکه څو کرتې د ښي او کيڼې خوا نه پر ځمکه راکښله او وې ويل: مورجانې، بيا يې هم راته راوړه. ډېرې خوندورې وې.

مور يې وويل: ښه، بيا يې هم راوړم.

اولدوز وويل: زموږ په پخلنځي کې دا ډېرې دي. درته رابه يې راوړم.

د کارغه بچي ناړې تېرې کړې او مننه يې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دغې ورځې وروسته اولدوز هاخوا دېخوا گرزېده، د غنو ښکار به يې کاوه، د کميس په جيب کې به يې اچولې، ټنې به يې ورپسې تړلې چې ونه ووځي. بيا به يې په يو سم وخت کې وړې او د کارغه بچې ته يې ورکولې. البته دا د هغه په خواړو کې نه راتلې. دا د پټاسو، نقلو او شيرينې او داسې نورو پر ځای وو.

د کارغه مور ويلي وو که ژوندي خواړه ونه خوري، خامخا مري. هېڅ شی يې ژوندی ساتلای نشي. هېڅ شی، خو يوازې خواړه يې ساتلی شي.

يوه ورځ د غرمی د ډوډۍ پر وخت، مېرې يې څو غنې وليدلې چې لاس او پښې يې ماتې دي او پر دسترخوان روانې دي. اولدوز پوه شوه چې د دې له جيبه راوتلې دي.

زړه يې ډب ډب شروع کړ. لومړی يې وغوښتل راټولې کړي او په جيب کې يې واچوي بيا يې فکر وکړ ښه ده، ځان نانگاره کړي. مېرې د پښو نه ونيولې او بهر ته يې وغورځولې او بلا په خير تېره شوه.

له غرمې ډوډۍ وروسته اولدوز د کارغه بچي ته ورغله، چې پاتې غنې ورته ورکړي. مخکنې يوه دوه غنې يې هم د انگړ له غاړو څنډو نه موندلې وې، يوه يې په دوو گوتو ونيوله چې د کارغه د بچي په خوله کې يې ورکړي. دا يې د کارغه د مور نه زده کړي ول، چې څنگه يې په خپلې مښوکې سره د بچي په خوله کې خواړه ورکړل.

د کارغه بچي غوښتل غنې ونيسي چې يو دم يې سر تا وکړ او وې ويل: اولدوزجانې، نه يې خورم.

اولدوز وويل: آخر ولې، زما کوچنی کارغه؟

د کارغه بچي وويل: نوکان دې وگوره څه ډول دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولدوز وويل: ولې څه ډول دي؟

د کارغه بچي وويل: اوږده، ناولي، تور! ډېر وبخښه اولدوز بي بي. ته کې
کوم خو زه نشم کولای هغه خواږه وخورم چې... پوهېږې اولدوز بي بي نو؟

اولدوز وويل: پوهېږم. له تا نه ډېره مننه کوم چې زما عيب دې راته مخامخ
ووايه. زه به له دې نه وروسته په دې ناولو نوکانو خواږه ونه خورم. باور وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کب پر سر شورماشور او د کارغه د مور د اعدام حکم

په حوض کې څو سره او کوچني کبان ول. شپږمه یا اوومه ورځ وه، چې اولدوز یو کب ونیو او د کارغه بچې ته یې ورکړ او هغه وخوړو. دا لومړی کب وو، چې خوړو یې. د مور نه یې اورېدلي وو، چې د ماهي ښکار او خوړل ډېره مزه لري خو لیدلې یې نه وو چې څنګه خوړل کېږي. د ده مور د اولدوز د مېرې په شان نه وه. په ډېرو شیانو پوهېده. په دې پوهېده، چې څه شی یې زوي ته ښه دی او څه شی ورته بد دی.که د کارغه بچي ورنه بد شي غوښتلو، نو ورته نه ګورېدله.ویل به یې چې:زویه! دا درته نه راوړم ځکه چې دا یا هغه ضرر لري. که فلانی شی وخوری نو ښه قاغ قاغ نشې کولای. ځکه چې غږ دې نښلي، او...

خپل بچي ته به یې د ټولو شیانو علت وایه. خو مېره داسې نه وه. تل به یې په توندخویي سره ویلی: اولدوز فلانی کار مه کوه. فلانی شی مه خوره. فلانی ځای ته مه ځه. داسې مکوه، هغسې مکوه. سمه کښېنه. په جګ آواز خبرې مکوه. ولې پس پس کوی او داسې نورې خبرې. مېرې یې هېڅکله نه ویل، چې مثلاً ولې په لوړ آواز خبرې ونه کړي، ولې باید غرمه بیده شي. اولدوز لومړی فکر کاوه چې ټولې میندې د مېرې په شان دي.
وروسته چې د کارغه له مور سره آشنا او بلده شوه، فکر یې هم بدل شو.

مېره یې چې سبا ته پوه شوه، چې یو کب نشته، چیغې یې آسمان ته پورته شوې. د غرمې ډوډۍ پر وخت یې مېړه ته وویل: دا کار، د کارغه کار دی. هاغه کارغه، چې راځي او د ډنډ د غاړې نه صابون پټوي. ډېر چاغ دی. که وې نیسم پر دار یې ځړوم. پهانسي کوم یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کارغه مور ته یې بدې بدې کنځلې هم وکړې. اولدوز غلې وه، که څه یې ویلې، مېره یې پوهېدله چې دا له کارغه سره اړیکې لري. په تېره بیا چې یوه ورځ مخکې نژدې وو د ډنډ پر غاړه یې ګیر کړي.

مېړه یې وویل: کارغان ټول ناولي دي. ټول غله دي. په ټول عمر کې مې یوه ښه کارغه ندی لیدلی. ښه ده، ښارنه یې کوه، که نه، نو یو کب به هم په ډنډ کې ترې پاتې نشي.

مېرې وویل: هو، باید ښارنه یې وکړم، اوس چې د ماهیانو په خوند یې شوخند وهلی، زړه یې غواړي چې ټول یې وخوري.

اولدوز په زړه کې د خپلې مېرې په کم عقلتوب وخندلې. ځکه چې کارغان غاښونه نه لري. دا خبره د کارغه مور په خپله کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کارغه مور په ډېرو شیانو پوهېږي او له مرګه نه ډارېږي

غرمه، د کارغه مور راغله. ټول بیده ول. دواړه د توت د ونې د سیورې لاندې کېناستل، اولدوز ورته ټول شیان وویل:
د کارغه مور وویل: فکر یې مکوه. که مېره دې وغواړي ما ونیسي سترګې به یې راوباسم.
وروسته یې د کارغه بچی د کوډګی نه راوویست. اوس د کارغه بچي خبرې کولې – البته د اولدوز او د کارغانو د مور په شان نه. خو د ځان په نسبت یې خبرې بدې نه کولې. لږ یې په ګلانو او بوټو کې ټوپونه ووهل، اخودېخوا وګرځېد، وزری یې ووهلې او بیا د مور په څنګ کې کېناست. مور یې وروښودل چې څنګه خپلې وزرې په مښوکه کې ونیسي اووې څنډي.
د کارغه مور د کیڼ څانګ لاندې ټپ درلود، هغه یې اولدوز او زوي ته ښکاره کړ. وې ویل: دا پنځوس ـ شپیته کاله پخوا ټپي شوی وو. د صابون غلا پسې تللې وم، صابون جوړونکي په کوتك ووهلم او ټپي یې کړم. پوره پنځه کاله تېر شول چې ټپ مې ښه شو. صحرایي میوې مې وموندلې او ومې خوړلې، اخر ښه شوم.
اولدوز د کارغه د مور د باسوادۍ او پوهې نه حیرانه شوه او هیله یې کوله چې کاشکې د دې په څېر مور یې درلودای. خپله مور یې نه یادېدله. یوازې یو ځل یې د مېرې نه اورېدلي وو چې مور هم لري. یوه ورځ د مېرې او پلار یې لانجه وه. مېرې یې وویل: لور دې هم کلي ته بوځه، مور ته یې پرېږده، زه نور د دې خدمت نشم کولی. همدا نن سبا زه د خپل بچي خاونده کېږم.
رښتیا چې د مور ګېډه یې پړسېدلې وه او د زېږون وخت یې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو دوه ځلې د اولدوز تره هم ورته د مور څه خبرې کړې وې. تره يې کله کله د کلي نه ښار ته راتله او دوې ته به ورښکاره کېده. اولدوز دومره پوهېده چې مور يې په کلي کې اوسېږي او دا ورته ګرانه ده. له هغې نه نوره خبره نه وه. دغه ورځ د کارغه مور اولدوز ښکل کړه، زوی يې ښکل کړ او والوتله او په بلې کېناسته چې د کارغانو ښار ته لاړه شي.

اولدوز وويل: زما سلام دې هغه بل زوي او د «کارغه پلار» ته ورسوه.

وروسته ورپه ياد شوه چې څه سوغات هم هلکانو ته ولېږي. چوشك يې د کميس په جيب کې وو. مېرې ورته اخيستلی وو، هغه يې له جيبه راوويست پر زينه بلې ته وختله، د کارغانو مور ته يې چوشك ورکړ چې بچيانو ته يې ورکړي. دغه وخت د کارغانو مور والوتله او لاړه د يوې ونې په سر کېناسته. مخ يې اولدوز ته راواړه وو، قاغ قاغ يې وکړ، والوتله او له سترګو پناه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له «یاشار» سره لنډ ملاقات

اولدوز د بام پر سر ولاړه وه. همداسې یې لېرې لېرې کتل. ناڅاپه ورپه یاد شو، چې د مېرې له اجازې پرته بام ته ختلې ده. لږه ډار شوه. یو نظر یې شاوخوا کورونو ته وکتل. رښتیا چې د بلې سر څومره ښکلی وو. د کینې خوا ګاونډې انګړ ته یې وکتل دلته د «یاشار» کور وو. یو دم «یاشار» ورو ورو راووت لاړ د سپي هغې کوډګې خولې ته کېناست چې تل به خالي وه. یاشار دوه دری کاله د اولدوز نه غټ وو. یو هوښیار او مهربانه هلك وو. اولدوز چې هر څه وکړل چې یاشار یې ووینې، ونشو. په جګه یې آواز هم نشو کولای. ناهیلې کېده چې یاشار سر راپورته کړ، هغه یې ولیده. اول حیران شو، بیا په خوشالۍ سره د دیوال بېخ ته راغی او وې ویل: اولدوز، ته دلته څه کوی؟

اولدوز وویل: زړه مې په تنګ شوی وو. ومې ویل لاړه شم د بام سر ته اخوادېخوا وګورم.

یاشار وویل: مېره دې چېرته ده؟

اولدوز هر څه هېر کړي ول، چې څنګه یې دا خبره واورېده ورپه یاده شوه چې د کارغه بچی یې د انګړ په منځ کې پرېښودلې دی.کېدای شي مېره یې راوینه شي بیا نو هغه وخت وای څومره بد کېږي!

په توندۍ سره د یاشار نه جدا شوه او راکوزه شوه. د کارغه بچی یې ونیو او کوډګې ته یې ننویست. غوښتل یې ور پسې بند کړي چې د مېرې غږ یې راپورته شو: اولدوز، لاړې په کوم قبر کې پټه شوې؟ ولې ځواب نه راکوئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اولدوز زړه ولوېد. اول يې څه نشو ويلای. بيا يې لږ لاس او پښې راټولې کړې او وې ويل: موږې دلته يم، ميتازې کوم. مېږې يې نور څه ونه ويل. بلا په خير او خوښۍ تېره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کارغانو د مور اعدام

سبا سهار وختي اولدوز له خوبه راجگه شوه. د کارغانو مور قاغ قاغ کاوه او مرسته يې غوښتله. لکه چې څوك وژني او چيغې وهي. اولدوز په منډه انګړ ته راغله مېره يې وليده چې د توت د ونې لاندې ولاړه ده، د کارغانو مور يې له ونې را ځوړنده کړې ده، قاغ قاغ کوي. مېره يې په لرګي وهي او کنځا ورته کوي، د مېرې مخ يې ټپي شوی و او وينې ترې څڅېدلې. کارغه وزرې ښورولې او قاغ قاغ کاوه، د پښو نه ځوړنده وه.
اولدوز په خپله هم پوه نشوه چې د مېرې خوا ته يې څه وخت ورمنډه کړه پښې يې ورته ونيولې او وې چيچلې. مېرې يې چيغه کړه:...آخ او اولدوز يې له ځانه ببرته کړه او د غوږ بېخ يې ورله په کلکه څپېړه وواهه. اولدوز وغورځېده سر يې په ډبرو ولګېد بی هوشه شوه او نوره پوه نشوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اولدوز پرېشانه خوب

اولدوز ماسپښین سترګې وغړولې. څو کسه ګاونډيان هم ول. مېره يې سرته ناسته وه. په کاشوغه يې دوا په خوله کې ورڅخوله. يوه سترګه او تندی يې ورته په سپين دستمال تړلی و. د اولدوز سترګو هر څه خړ خړ ليدل خو ورو ورو يې يو يو تن وپېژانده. ياشار يې هم وليد چې د مور څنګ ته ناست دی او ډډه يې ورته لګولی ده.

مېرې وليد چې اولدوز سترګې وغړولې. په وارخطايي وويل: شکر! سترګې يې وغړولې. نوره نه مري. اولدوز.... خبرې وکړه!...

اولدوز خبرې کولای نشوی. مېرې خوا ته يې مخ وګرځاوه. ناڅاپه د کارغه د مور قاغ قاغ له هرې خوا پورته شو. اولدوز د لېونۍ په شان د مېرې څنګ ته لاس واچاوه او چيغه يې کړه. خو سر يې داسې درد ونيو چې بې اختياره يې لاس وختل او غږ يې غلی شو. دغه وخت يې د ژړا هق هق جګ شو او وې ويل: د کارغه مور.... چېرته ده؟.... چېرته ده؟... د کارغه مور.... چېرته ده؟.... وړوکې کارغه څه شو؟.... مورې!.... مورې!....

ياشار د ټولو نه مخکې ورمنډه کړه. هر چا خبرې کولې او غوښتل يې هغه په کراره کړي. خو اولدوز های های ژړل. مېرې يې مهرباني کوله. کرار کرار يې خبرې کولې. ويلې: اولدوز جانې مه ژاړه. دارو دې وخوره ژر ښه کېږی.

اولدوز د ژړلو نه ستړې شوه او بيده شوه. خوب يې وليد چې د کارغه مور د توت له ونې څوړنده ده، سا يې خيژي، وايي: اولدوز زه لاړم، زما خبرې هېرې نکړې، مه ډارېږه! اولدوز د ونې خوا ته منډه کړه. مېره يې سمدستي د ونې له شا نه راووتله. وغوښتل يې چې په لغته يې ووهي. اولدوز چيغه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په وېره له خوبه پاڅېده او د ژړا هق هق يې پورته شو. د غه وخت يې يوازې پلار او مېره مور په کوټه کې ول. بيا بيده شوه، لږ وروسته يې بيا هماغه خوب وليد. چيغه کړه او له خوبه راپاڅېده. تر شپې پورې همداسې پاڅېده او بيديده. يو وار يې سترګې وغړولې، ګوري شپه ده. ډاکټر يې معاينه کوي. واورېدل يې چې پلار ته يې ډاکتر وايي: تبه يې مهم نه دی. ژر ښه کېږي. خو جينې ډېره ډاره شوې، ټوپونه وهي. د څه شي نه ډېره سخته ډاره شوې. اوس ورته ستن وهم، په کراره او بيده به شي.

اولدوز وويل: زه ورې يم.

مېرې ورته شيدې راوړې. اولدوز شيدې وخوړې. ډاکټر ورته ستنه ووهله، بکس يې واخيست او لاړ.

اولدوز چت ته کتل او څه يې نه ويل. غوښتل يې د پلار او مېرې خبرې واوري خو ډېر څه يې وانه اورېدل. ژر خوب يووړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاغلي کارغه د زړه خواله او د کارغه د مور د نیول کېدو څرنګوالی

سبا سهار اولدوز ته د کارغه بچی په یاد شو. لاس یې ولړزېد او چای په برستنه توی شو. مېرې سترګې برندې کړې خو څه یې ونه ویل. پلار یې ولاړ و. پتلون یې اغوستلو چې دفتر ته لاړ شي. اولدوز غوښتل چې پاڅي او د کارغه بچي ته ورشي. خو عاقلانه کار نه و. هېڅ نه پوهېده چې د کارغه بچی ته به څه ورپېښ شوي وي، نه پوهېده د کارغه مور څنګه سهار وختي د مېرې په لاس کیوتې ده. مېرې یې د سترګې نه دستمال ابله کړی و. په مخ او وروځو یې د کارغه د مور د مښوکې ځای معلومېده.

پلار یې چې لاړ مېرې یې وویل: زه د یاشار مور ته ورځم ژر بېرته راځم. ډېر وخت وشو چې حمام ته نه یم تللې. دا ځل تا له ځان سره نشم بیولاې. غواړم وګورم د یاشار مور له ما سره حمام ته تلای شي.

مېره په رښتیا مهربانه شوی وه. هېڅکله یې له اولدوز سره دا ډول خبرې نه کولې. خو اولدوز نه غوښتل ورسره خبرې وکړي. بده یې شوه. یو دم یې یو څه په زړه کې راغله او وې ویل: مورجانې، اوس چې ته حمام ته روانه یې، یاشار ته ووایه چې دلته راشي، زه یوازې خپه کېږم.

مېرې یې وویل: یاشار ښوونځي ته ځي.

اولدوز څه و نه ویل. مېره یې لاړه. اولدوز پاڅېده او د کارغه بچي ته ورغله. د کارغه بچی اوږد غزېدلی و او ژړل یې او همدا چې اولدوز یې ولیده، وې ویل: آه، بالاخره راغلې!....

اولدوز وویل: ما و بخښه چې یوازې مې پریښودلی وی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کارغه بچي وويل: اوس خو يو څه شی راوړه چې ويې خورم. بيا به خبرې کوو. ډېر وږی يم. ډېر تږی يم.
اولدوز لاړه او اوبه اوخواړه يې راوړل. د کارغه بچي څو مړی وخوړې او وی ويل: فکر مې وکړ چې ته هم زما مور پسې لاړې.
اولدوز وويل: مور دې چېرته لاړه؟
د کارغه بچي وويل: هېڅ چېرته، مېرې دومره ووهله چې مړه شوه، بيا يې په ډېرانه کې وغورځوله.
اولدوز ژړا بس کړه او وې ويل: څه پای او انجام! اوس به سپو ټوټې ټوټې کړې او خوړلی وي.
د کارغه بچي وويل: ممکنه نده. زموږ د کارغانو غوښه ترخه ده. سپی ان جرئت نشي کولای زموږ غوښې ته غاښ وروړي. زموږ مړی تر هغې پر ځمکه پروت دی څو وروست او تيت شي. اوس مې مور په ډېرانه يا بل ځای کې پرته ده او ورستېږي.
اولدوز ځان نشو ټينګولای، ژړل يې. د کارغه بچي هم وژړل. آخر اولدوز وويل: اوس مېره راځي، موږ ويني. زه ځم. وروسته له هغې چې مېره حمام ته لاړه. بيا تا پسې راځم.
د کوډګی ور يې وتاړه او لاړه د بړستنې لاندې وغزېده. مېره يې راغله کڅوړه يې واخيسته او لاړه. اولدوز په کراره زړه د کارغه بچي ته راغله. ښايسته لمر غوړېدلی و. د کارغه بچی يې راوويست. ور يې ابله پرېښود چې لمر کوډګی ته ورننوزي.
د کارغه بچي وزرې وخنډلې. مښوکه يې کېنې او ښي خوا پر ځمکه راکښله او وې ويل: اولدوز جانې، رښتيا چې آزادي ښه شی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولدوز اسوېلی وکړ او وې ویل: ته پوهېږئ مور دې سهار وختي څه پسې راغلې وه؟

د کارغه بچي وویل: پوهېږم.

اولدوز وویل: کولای شئ ما ته یې هم ووایئ؟

د کارغه بچي وویل: ربنتیا دا ده چې راغلې وه ما بوځي او الوتل رازده کړي.
لمرخاته ما ته راغله او وې ویل: نن د الوتلو ورځ ده، ورونه او خور دې بیایم او الوتل ورزده کوم. ته هم باید راشئ. وروسته درپسې راځم. ما مې مور ته وویل: اولدوز څنګه؟ نه یې خبروې؟

مور مې وویل: خبرووم یې. مور مې د کوډګی ور وتړلو او درغله تا خبر کړي. لږ وخت تېر شو خو ته بهر رانه وتلې. زه په کوډګی کې وم. ناڅاپه مې تر غوږ شو چې ونیسئ او وتړئ یې. مور مې چیغې کړی: «قاغ!.... قاغ!...» زړه مې وغورځېد. مور مې ویل: «مگر موږ په دې ښار کې د ژوند کولو حق نلرو؟ ولې نباید له هر چا سره چې وغواړو برالا دوستي وکړو؟» د ور د سوري لاندې مې وکتل و مې لید چې مور مې مېرې د غلبیل لاندې کړې ده. ښکاره وه چې د مور په خبرو مې نه پوهېده.

اولدوز بی طاقته شوه، په توندې یې پوښتنه وکړه: بیا څه وشو؟

د کارغه بچي وویل: بیا یې مور په پړي وتړله او د توت له ونې یې ځوړنده کړه. مور مې یو دم ټوپ کړ او د مېرې مخ یې په منبوکه وواهه او ټپي یې کړ. دغه وخت مېره په غصه شوه او په مور یې د کوتك په وهلو شروع وکړه.

اولدوز وویل: د کارغه مور نور څه ونه ویل؟

د کارغه بچي وویل: ولې نه، وې ویل چې ای ناپوهه مېرې، ته فکر کوئ چې د کارغانو غلا خوښېږي؟ که زه د خوراك څه ولرم چې خپله او د بچیانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېډه مړه کړم، نو لېونی یم چې بیا هم غلا وکړم؟... خپله ګېډه مړوئ، فکر کوئ ټول ستاسو په شان دي!....

د کارغه بچی غلی شو. اولدوز ژړا بس کړه او پوښتنه یې وکړه: بیا څه وشو؟

د کارغه بچي وویل: بیا ته راووتلې. له یو کمیس سره... نور ته په خپله پوهېږی.

یوه شېبه دواړه غلي شول. اولدوز وویل: نو د کارغه مور لاړه او ژوند یې ختم شو! اوس څه کار وکړو؟

د کارغه بچي وویل: زه باید الوتنه زده کړم.

اولدوز وویل: سمه ده. زه په خپله هم په همدې فکر کې یم.

د کارغه بچي وویل: کاشکې پلار، ورونه، خور او انا مې پوهېدلاې چې زه چېرته یم.

اولدوز وویل: هو، مرسته به یې راسره کړی وای.

د کارغه بچي وویل: په یاد دې دي مور مې ویلي که تر څو نورو ورځو الوتنه زده نه کړم، مرم؟

اولدوز وویل: په یاد مې دي.

کارغه بچي وویل: ته یې په دقیقو ورځو پوهېږئ؟

اولدوز په خپلو ګوتو شمېر وکړ او وې ویل: د شپږو ورځو نه زیات وخت نلرو.

د کارغه بچي وویل: ستا په فکر باید څه کار وکړو؟

اولدوز وویل: غواړی تا یاشار ته ورکړم، صحرا ته دې بوځي او الوتل درزده کړي؟

د کارغه بچي وویل: یاشار څوك دی؟

اولدوز وویل: همدا زموږ د کینې خوا ګاونډی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کارغه بچي وويل: که ښه وي زه څه نه وايم.
اولدوز وويل: ښه خو دی. راز ساتونکی هم دی، خو څنگه يې خبر کړو؟
د کارغه بچي وويل: همدا اوس بام ته وخېژه، ورته ووايه راشي او ما بوځي.
اولدوز وويل: اوس نه کېږي. ښوونځي ته تللی.
د کارغه بچي وويل: ښوونځی؟ د اوړي د رخصتيو لاتر اوسه څو ورځې پاتې دي.
اولدوز وويل: ته رښتيا وايې. مېرې راته درواغ ويلي دي. اوس ښوونځی رخصت دی. زه د بام سر ته خېژم، ته همدلته منتظر اوسه.
د زينې په دوهمې پوړۍ کې وه، چې د کوڅې نه د پښې آواز راغی. اولدوز ژر د کارغه بچی په کوډگی کې کېښود. ور يې رابند کړ، کوټې ته لاړه د بړستنې لاندې وغزېده او انگړ ته يې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور قرنطین کېږي

د سپي غپ غپ يې واورېد. دروازې آواز وکړ، پلار يې راغی. ورپسې اکا يې هم، د پلار وړوکی ورور يې. شا ته يې تور سپی هم راونووت. د سپي ځنځير د اکا په لاس کې و.

پلار يې وويل: اوس نو هېڅ کارغه نشي کولای دلته پښې کېږدي.

اکا وويل: ژمی چې راغی بايد راشم او بوېې ځم.

پلار وويل: بده نه ده. چې ژمی شو مور هم سپي ته ضرورت نلرو.

اکا وويل: اولدوز چېرته ده؟ له مور سره يې تللې ده؟

پلار يې وويل: نه، ناروغه ده، بيده ده.

د توت په ونې پورې يې د سپي ځنځير وتړلو او اتاق ته راننوتل. اولدوز ته اکا گران وو. په دې خاطر چې د مور د کلي نه يې راتلو.

اکا د اولدوز پوښتنه وکړه، خو د مور يې څه ونه ويل. د پلار يې نه خوښېده چې څوک دې د ده په مخ کې د لومړۍ ښځې په اړه خبرې وکړي.

اکا د اولدوز پلار ته وويل: دفتر ته دې ببرته نه ځې.

پلار وويل: نه، اجازه مې اخيستی ده. وخت هم تېر دی.

له دې وروسته بيا د سپي او کارغانو خبرې شروع شوې. پلار د کارغانو بد ويل. د ساري په توگه يې ويل چې: کارغان ناولي او ډارن غلاجن دي. راځي غلا کوي خو څنگه چې ووينې چې يو څوک ټيټېږي او ډبره او يو څه شی راخلي، نو ژر تېښتي.

يو ساعت له غرمې نه تېر وو، مېره راغله، سپی لومړی وغرېد، خو چې کاکا د کړکۍ نه ورباندې غږ وکړ، غلی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرى د کاکا نه مخ پټاوه، کاکا هم هغې ته نه کتل. سر يې ځوړند نيولى وو. اولدوز غلې ناسته وه، کاکا ته يې ډډه وهلې وه، ناڅاپه يې وويل: کاکا، نشى کولاى چې سپى دې بېرته له ځان سره بوځى؟

پلار يې سترګې بټې کړې، کاکا اولدوز ته مخ کړ او پوښتنه يې وکړه: ولې يې بوځم؟ د اولدوز ژبه ونښتله، نه پوهېدله څه ووايي. آخر يې وويل: زه.... زه ډارېږم.

پلار وويل: غلې شه جينکۍ، ناز مه کوه!

کاکا وويل: زړګېه مه ډارېږه، ښه سپى دى. ورته وايم، تا به نه داړي.

پلار وويل: پرېږده يې، د سړي خبره نه مني، په خپله د سپي نه لا خوشې ده. ټول داړي. بى ځايه د غلاجنو کارغانو پلوي کوي. هېڅ نه ده معلومه چې د دغه ناولو حيواناتو نه يې څه ليدلي.

اولدوز نور څه ونه ويل، بړستنه يې پر سر راکش کړه او بيده شوه، کله چې راويښه شوه ويې ليدل چې اکا يې تللى دى او سپى په انګړ کې غاپي او کارغان شړي.

له دغې ورځې ورسته کور قرنطين شو. هېڅ کارغه نشو راکوزېدى. ان اولدوز هم په وېره او ډار انګړ ته تلله. يوځل يې د پسه يوه ټوټه غوښه ښاغلي کارغه ته وړه چې تور سپي يې د لاس نه وتښتوله او ويې خوړه، اولدوز چيغه کړه او دننه ته يې منډه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپګان او اندېښنې، د ولړې او ډار ورځې

اولدوز له خوبه راپاڅېده. د مېرې د تندي ټپ ژر ښه شو، خو د اولدوز ټپ ډېر وخت ونیو چې روغ شو. د مېرې چلند بېرته بیا بدل شو. د پخوا لا زیاته به په اولدوز قهرېدله. د اولدوز د غاښونو ځایونه د هغې په ورون کې ښکارېدل.

د ښاغلي کارغه حالت ډېر خراب شوی وو، تل به وږی وو. اولدوز هر څومره چې زیار ویست پر وخت یې د هغه د پاره خواړه او اوبه نشو رسولای. څلور سترګي تور سپي ټول ځایونه لټول او هر ناآشنا غږ به یې څاره. د اولدوز او ښاغلي کارغه یوازینۍ هیله یاشار وو. که یاشار ورسره مرسته وکړي چارې به سمې شي. خو نه پوهېدل چې هغه څنګه خبر کړي. اولدوز د سپي له ډاره بام ته هم نه شوه ختلای. تور سپي به نه پرېښوده ورته به یې غپل، کېدای شو وېې داړي. تل به انګړ کې ګرځېده او هر څه به یې بویول.

د یاشار مور به کله کله د دوې کور ته راتله. خو څه به یې ورته نشو ویلای. معلومه نه ده چې هغه هم د مېرې ملګرې نه وي؟ د دې زمانې پر خلکو ژر باور نشي کېدای. اوس مېرې هېڅ وخت هغه له چا سره یوازې نه پرېښوده.

ورځې یو پر بل پسې تېرې شوې. پنځه ورځې په خپګان او اندېښنې کې تېرې شوې، یوه ورځ فرصت پاتې وو. اولدوز یوازې کولای شول په همدې ورځ ښاغلی کارغه والوزوي که نه نو مړ به شي، خو نه پوهېده چې څه ډول یې والوزوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخر فرصت پیدا شو او یاشار یې ولید. په همدغه ورځ مېرې غوښتل واده ته لاړه شي. اولدوز وویل: مورې، زه د سپي نه ډارېږم یوازې په کور کې نشم پاتې کېدای.

مېرې هغه له لاسه ونیوله او د یاشار مور ته یې وسپارله. اولدوز د زړه له کومې خوشاله وه. یاشار یې په کور کې ونه لیده. د هغه له مور نه یې پوښتنه وکړه: یاشار چېرته دی؟

مور یې وویل: ښوونځي ته تللی دی. پرون ښوونځی پرانیستل شوی دی.

اولدوز کېناسته او د یاشار انتظار یې کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاغلي کارغه د آزادولو پلان

غرمه وه، یاشار په منډه منډه راغی، اولدوز یې چې ولیده، سور شو او سلام یې وکړ. اولدوز د سلام ځواب ورکړه. یاشار وړه خور هم درلوده، مور یې شیدې ورکولې چې بیده شي. اولدوز او یاشار انګړ ته لاړل.

اولدوز په کرار او غمجن آواز وویل: یاشار پوهیږې څه وشول؟

یاشار وویل: نه.

اولدوز وویل: ښاغلی کارغه مري.

یاشار وویل: کوم ښاغلی کارغه؟

اولدوز وویل: زما ښاغلی کارغه.

یاشار وویل: مګر تا کارغه هم درلود؟

اولدوز وویل: هو، درلود مې. اوس څه کار وکړو؟

یاشار په هیجان سره پوښتنه وکړه: له کومه دې پیدا کړی دی؟

اولدوز وویل: بیا درته وایم، اوس وایم څه وکړو؟

یاشار وویل: له ولوږې نه مري؟

اولدوز وویل: نه.

یاشار وویل: تبې شوی دی؟

اولدوز وویل: نه.

یاشار وویل: نو بیا ولې مري؟

اولدوز وویل: الوتلای نشي. کارغه که وانه الوزي، خامخا مري.

یاشار وویل: ما ته یې را کړه زه به ورته الوتل زده کړم.

اولدوز وویل: د پوړۍ لاندې مې پټ کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاشار وویل: مېره دې خبره ده؟

اولدوز وویل: که پوه شي وژني يې.

یاشار وویل: باید یو چل وکړو.

اولدوز وویل: لومړی باید د سپي کار وکړو. غړ يې نه اورئ؟

یاشار وویل: ولې نه، اورم يې. سپی نه پرېږدي چې ښاغلی کارغه راوباسو. یوه دوه ورځې مهلت راکړه، زه فکر وکړم، پلان جوړ کړم، کار به يې وکړم.

اولدوز وویل: فرصت نه لرو، باید همدا نن ښاغلی کارغه راوباسو، که نه نو مري. دا راته د کارغه مور ویلي و.

یاشار په هیجان راغلی و. احساس يې کاوه چې غټ کار يې مخې ته دی. په بیړه يې پوښتنه وکړه: دا د کارغه مور څوك ده؟

اولدوز وویل: د ښاغلي کارغه مور ده. دا درته وروسته وایم. اوس باید یو کار وکړو چې ښاغلی کارغه مړ نشي.

یاشار وویل: له غرمې وروسته زه ښوونځي ته نه ځم، پټ ځو او ښاغلی کارغه راوړو.

د غرمې ډوډۍ يې وخوړه، د یاشار پلار خپل کار ته لاړ او مور يې د تي ماشوم بیده کړ.

یاشار وویل: زه او اولدوز نه بیده کېږو. زه باید سبق ووایم او تمرین وکړم.
یاشار به کله کله دغه شان درواغ ویل چې مور يې یوازې پرېږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له زندان څخه د ښاغلي کارغه د آزادۍ لپاره قتل

لږ وروسته، دواړه بهر راووتل. په پوړۍ باندې بلې ته وختل، اخوا دېخوا يې وکتل. ويې ليد چې تور سپی يې اېله کړی دی. د ښاغلي کارغه د کوټې ورته پروت او بيده دی.

ياشار وويل: زه ورکوزېږم او ښاغلی کارغه راوړم.

اولدوز وويل: نه وينې چې سپی د ور په خوله کې پروت دی؟

ياشار وويل: رښتيا وايې، ښاغلی کارغه بېچاره، ګوره څه حال لري؟

اولدوز وويل: فکر نه کوم ډېر وډار شي، زړه ور کارغه دی.

ياشار وويل: اوس څه کار وکړو؟

اولدوز وويل: فکر وکړو، چاره ولټوو.

ياشار وويل:اوس يو فکر کوو، اوس يوه نقشه جوړوو....

د مېرې د سرکی خُم د بام پر سر په يوه څنډه کې پروت وو. مېرې د خُم پر شاوخوا ډېرې اېښودې وې چې و نه لوېږي. د ياشار سترګې پر سپي ولګېدې. سمدلاسه يې وويل: راځه سپی ووژنو.

اولدوز حيرانه شوه، وې ويل: وې وژنو؟

ياشار وويل: هو. که وې وژنو د تل لپاره به يې له شر نه خلاصه شې.

اولدوز وويل:زه ډارېږم.

ياشار وويل: زه يې وژنم.

اولدوز وويل: ګناه نه ده؟

ياشار وويل: ګناه؟ نه پوهېږم. زه نه پوهېږم چې ګناه څه ته وايي. خو لکه چې بله لار نشته. موږ خو له چا سره بد نه کوو چې ګناه وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولدوز وويل: سپى مې د کاکا دی.

یاشار وویل: وي دي. کاکا دې ولې سپی دلته راوړی او تړلی دی چې تا وډاروي او ښاغلی کارغه بندي کړي؟

اولدوز ځواب نه درلود چې ورېې کړي. یاشار کرار کرار لاړ یوه غټه ډبره یې راپورته کړه او رایې وړه. اولدوز ته یې وویل: په کور کې څوك نشته؟

اولدوز وویل: مور مې واده ته تللې او پلار نه خبر نه یم. زما زړه په سپي سوزي.

یاشار وویل: فکر کوې زما د سپي وژنه خوښه ده؟ بله لاره نشته.

بیا یوه پوړۍ راکښته شو، د سپي پر سر ودرېد. دغه وخت یې ډبره پورته کړه او سمدلاسه یې کښته خوشې کړه. ډبره د سپي پر سر وغورځېده. سپي زګېروی وکړ او د لاس او پښو غورځول یې پیل کړ. ناڅاپه د اولدوز د پلار آواز یې تر غوږ شو. دوې شاته شول. پلار راووت او ویې لیده چې د سپي سا خېژي.

یاشار د اولدوز په غوږ کې وویل: راځه چې ځو. اوس دې پلار سپی ویني او بام ته راخېژي.

اولدوز وویل: کارغه پرېږدوو؟

یاشار وویل: بیا زه ورپسې راځم.

دواړه په منډه راکښته شول، لاړل په کوټه کې کېناستل. یاشار کتابونه مخې ته کېښودل، هرچا چې لیدل فکر یې کاوه چې سبق وایي. خو زړه یې غورځېده. رنګ یې هم یو څه الوتی وو. د بلې پر سر یې د بابا د پښو غږ واورېده. بیا غږ رانغی. یاشار یوازې بام ته وخوت. د اولدوز پلار جامې اغوستلې وې او د سپي د لاش تر څنګ ولاړ وو او بیا کوڅې ته راووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یاشار راپه یاد شو چې یوه ورځ یې ډېره غورځولې وه او د اولدوز د کور ښیښه ماته شوې وه، د اولدوز پلار د اوس په شان کوځې ته راوتلې وو او فال بین یې راوستلې او لاره یې بنده کړی وه، په دغه فکرونو کې په تونديې راکوز شو، لومړی یې ښاغلی کارغه راوویست او وی ویل: زه یاشار یم. سپی مې وواژه چې ته آزاد شی.

ښاغلي کارغه وویل: مننه، خو نور وخت تېر دی.

یاشار وویل: ولې؟

ښاغلي کارغه وویل: د مور نیټه مې تر نن غرمې پورې ده، هغه تېره ده، ما دومره ولوږه گاللی ده، چې د الوتلو وس نلرم.

یاشار غمژن شو، نژدې و چې وژاړي. وې ویل: اوس نه راځې چې زه درته الوتل زده کړم؟

ښاغلي کارغه وویل: ومې ویل وخت تېر دی. اولدوز ته ووایه زما نه ځو ښکې وباسه او وې ساته. په هر ډول چې وي، کارغان په ما او تاسو پسې راځي.

ښاغلي کارغه دا وویل، مښوکه یې وتړله او وجود یې سوړ شو. یاشار وژړل.

ناڅاپه یې یو فکر په سر کې وگرځېد، سترگې یې له شیطانت نه وځلېدې. موسکې شو د پوړۍ د پاسه یې د ښاغلي کارغه جنازه وکړه. ډېره یې راواخیسته د پخلنځای په منځ کې یې وغورځوله، د سپي لاش یې د توت د ونې ستې ته کېښود، یو سطل اوبه یې راوړی، د دروازې او پوړۍ لاندې وینې یې پرېمنځلې، سطل یې د خونې په منځ کې نسکور کېښود. دغه وخت یې ښاغلی کارغه واخیست او لاړ، د بام پر سر ورپه یاد شو، چې باید د ښبو منډ یې پاتې نشي. هغه یې وران کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولدوز ډېره غمژنه شوه. ویې ژړل. خو کار شوی و او چاره یې نه درلوده.
یاشار ورته ډاډګېرنه ورکړه او وې ویل: که غواړې چې کار لا وران نشي، باید غږ دې ونه باسې، څوك پوه نشي. داسې بلا به وربانديې پرېوځي چې خوند یې وګوري. نن مې د ښوونکي نه ځینې شیان زده کړي دي او غواړم پلار او مېره دومره ډار کړم، چې ان د خپل سیورې نه هم وتښتي.
بیا یې هغه څه چې ښاغلي کارغه ویلي وو او څه چې یې په خپله کړي ول، اولدوز ته وویل. اوس اولدوز څه په حال شوی وه. د ښاغلي کارغه څو بڼکې یې راوویستلې او په جیب کې یې واچولې. یاشار جنازه یو وړه او په یو ځای کې پټه کړه، چې وروسته یې خښه کړي.
د یاشار مور خپل زوي په غېږ کې نیولی او بیده وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوښیار ماشومان، ناپوه پلار او میندې تېر باسي

ماشومان منتظر ناست ول. ناڅاپه شور ماشور شو. د اولدوز پلار چیغې وهلې. نور غېږونه هم ول. د یاشار مور له خوبه راپاڅېده او انګړ ته یې رامنډه کړه. بیا ستانه شوه او لوپټه یې پر سر کړه او بام ته وختله. د اولدوز پلار لېونی شوی وو. سر یې واهه او چیغې یې وهلې: وای، وای!.... برباد شوم!.... کور ته مې «پېریان» ننوتلي دي!... زه دلته نور نشم پاتې کېدای!.... کور ته مې «پېریان» ننوتلي دي!.... راسره مرسته وکړئ!....

فال بین او څو سړي ورنه تاو ول او غوښتل یې چې کرار یې کړي. د اولدوز پلار د سپي لاش وروښود او چیغه یې کړه: وګورئ، دا دلته چا غورځولی دی؟ ډېره چا وړې ده؟.... وینې چا پرېمنځلي؟..... کور ته مې "پېریان" ننوتلي دي!... لومړی راغلل سپی یې وواژه... بیا یې... وای.... وای!.....

اولدوز او یاشار د پوړۍ ښخ ته ولاړ ول. غوږ یې نیولی وو. د یاشار مور نه پرېښودل چې بلې ته وخېژي. یو بل ته یې سترګک واهه او په زړه کې یې د پلار او د نورو په بېعقلۍ خندل. خوشاله ول چې دغه ټول خوشباوره کسان یې تېر ایستلي دي.

پلار یې په راکښلو راکښلو کوټې ته ننویست. خو ناڅاپه د ټولو د وېرې غږ پورته شو: د «پېریانو» نه له خدای پناه غواړو!...

پلار بیا غولې ته منډه کړه او د لېونو غوندې یې په چیغو وهلو اواخوادېخوا تللو شروع وکړه. نسکور سطل ټول ډارولي ول. بوډا سړي وویل:«پېریان»کور ته ننوتلي دي، کور پرېږدئ. یو کس دې په پېریان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاڅوونکې پسې لاړ شي. بل کس دې دعا ليکونکی راولي. پلار چيغه کړه: مرسته راسره وکړئ!... کور مې وران شو!....

يو تن په «سيد قلي پېريان پاڅوونکي» پسې ولاړ. بل تن «سيد ميرزا ولي دعا ليکونکې»پسې لاړ. يوې بوډۍ يوه «بسم الله» د کور نه راوړه، چې پېريان وتښتي. «بسم الله» له کوږموږ خط سره غټه ليکل شوې او په زوړ قاب کې اېښودل شوې وه. دوو سړو قاب په لاس کې ونيو او د بسم الله ويونکې په کور کې د ګوټونو په لټه کې شول. ناڅاپه يې د پخلنځي په منځ کې په يوه لويه ډبره سترګې ولګېدلې چې په وينو ککړه ده. په ډار ډار يې ډبره ونيوله او غولې ته يې راوړه.پلار چې ډبره وليدله بيا يې چيغې کړې: وای، وای!.... دغه ډبرې هلته څه کول؟.... چا دا وړې او هلته يې اېښې ده؟....«پېريانو» پر ما پسې راخيستلی ده.... غواړي په عذاب مې کړي.... وای!.... آخر ما څه ګناه کړې ده؟....

اولدوز او ياشار ديوال تر شا ولاړ ول. دا خبرې چې يې واورېدلې ويې خندل. سملاسي کوټې ته ننوتل چې د بلۍ پر سر کسان يې ونه ويني. ياشار وويل: اوس پرېږده چې مېره دې راشي نو څه خاورې به پر سر باد کړي. واده به ورته ګنډېر شي. دغه وخت دواړو د زړه له کومې وخندل. ياشار د اولدوز پر خولې لاس کېښود چې غږ يې څوك وانه وري.

معلومه نه ده چې چا مېره خبر کړی وه، چې په بيړه يې ځان کورته ورساوه. مېره يې وليد چيغه يې کړه او د انګړ په منځ کې راوغورځېده. ښځو په راکښلو راکښلو د ښي خوا ګاونډي کره بوتله. بوډۍ ويل: لومړی دې پېريان پاڅوونکي او دعا ليکونکی راشي، پېريان دې وباسي، بيا به اميندواره ښځه ورشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر مو نه خوږوم، لنډه دا چې نیم ساعت وروسته پېریان پاڅوونکی او دعا لیکونکی راورسېدل. پېریان پاڅوونکي لوښې چپه کېښود او عجیبه او غریبه خبرې یې وکړې. هېنداره یې وغوښتله، عجیبه او غریبه آوازونه یې کول او اخر یې وویل: اې پېریانو، تاسو ته د پېریانو په پاچا قسم درکوم، د دې مسلمان له کوره ووځی، دې مه په عذابوئ!

بیا یې هېنداره وترنګوله او د الدوز پلار ته یې وویل: پنځوس روپۍ راکړه چې بند یې کړم او لاړ شي.

د اولدوز پلار چنه ووهله او دیرش روپۍ یې ورکړې. پېریان پاڅوونکي روپۍ واخیستلې او لاس یې د لوښي لاندې کړ بیا یې راویست او وې ویل: ای پېریانو د دې مسلمان له کوره لېرې شئ. دې مه په عذابوئ! تاسو ته د پېریانو په پاچا قسم درکوم!

لږ وروسته پاڅېده او په خندا خندا یې پلار ته وویل: له نېکمرغه لاس یې درنه واخیستل او ژر لاړل. بېرته نه راګرځي. په دې شرط چې ما خوشاله کړی.

پلار د خوښې سا واخیستله او دیرش روپۍ نورې یې پېریان پاڅوونکي ته ورکړی. هغه لاړ. وار د دعا لیکونکی راغی. په توره او نارنجي سیاهي باندې یې کږې وږې کرښې ولیکلې یوه یوه ټوټه کاغذ یې په هر کنج کې کېښود، شل روپۍ یې واخیستلی او لاړ.

مېره یې راوستله. څوک نه پوهېدل چې پېران پاڅوونکي څه کېښودل او څنګه لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې شپه شوه، د یاشار مور اولدوز کور ته بوتله. پلار او ښځه یې دومره وارخطا او ډار شوي ول چې تر دغه وخته پورې یې اولدوز ته فکر شوی نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

واوره، ساړه، بېکاري او انتظار

منی راورسېد، واوره او ساړه يې هم له ځان سره راوړل. بيا ژمی شو، واوره او ساړه له حده تېر شول. د اولدوز اکا په سپي پسې راغی، تش لاس او په قهر ستون شو. د سپي پر سر يې له پلار سره لانجه هم وکړه.

د مېرې وېره لا نه وه تللې، د پخلنځي ور او ديوالونه د چاپي او خطي دعاګانو نه ډک ول. د شپې به ډارېده يوازې به بهر ته وتلای نشوه. اولدوز به يې له ځان سره بووله. اولدوز بېخي نه ډارېده. يوازې به بهر وتله او د زړه له کومې به يې مېرې پورې خندلې. د ښاغلي کارغه بنکې يې د راډيو په ډبلي کې پټې کړې وې. ياشار يې هم ډېر لټ لېده. ياشار د ښاغلي کارغه جنازه په يو ښه ځای کې خاورو ته سپارلې وه. منظم به ښوونځی ته تلو او سبق به يې ويلو.

خو کله کله به يې له مور سره د قلم د ورکولو پر سر لانجه کوله. ياشار به زياتره وخت قلم ورکاوه او مور به يې په قهرېدله او ويل به يې: ته دومره فکر نه کوې، پلار دې په څومره سختۍ سره د دې قلمونو روپۍ لاس ته راوړي.

د مېرې خېټه ډېره راوتلې وه. د ګاونډ ښځو به ورته ويل: يوه دوه اونۍ وروسته يې د زېږون وخت دی.

مېرې به ځواب ورکاوه: ښايي لا ژر.

د ګاونډ ښځو ويل: دا وار انشا الله بچې به دې ژوندې پاتې شي.

مېرې ويل:انشاالله! چې نذرونه او سوالونه وکړم خامخا ژوندی پاتې کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یاشار پلار به زیاتره بېکار وو. کار ته به نه تلوو. واوری دومره ډېرې وربېدلی چې سهار به راپاڅېدې لیدلې به دې چې کړکۍ تر نیمايي پورې واورو پټې کړي. سړې یخنی به چڼچڼې وژلې او د منې د پاڼو په شان به پر ځمکه غورځېدلې.

یوه ورځ سهار پلار ولیده، چې دوه کارغان پر بلی ناست دي. کوتك یې راواخیست وار یې وکړ، دواړه یې ووهل او پر ځمکه وغورځېدل. خو کله چې یې لاس وروړ معلومه شوه چې له سړې یخنی نه وچ شوي دي. اولدوز ډېره خپه شوه. یاشار څو ورځې وروسته د مور له خولې خبر شو. له ځان سره یې وویل:داسې نه چې ښاغلي کارغه پسې راغلي ول!

د یارشار مور به هر سهار راتله له مېرې سره به یې مرسته کوله. لوښې به یې پرېمنځل. کور به یې جارو کاوه. غرمې ته نژدې به خپل کور ته تلله. دیاړي ماره وه. اولدوز ته گرانه وه. بده ښځه نه وه. کله به چې مېره لاړه، اولدوز به کولای شو ورسره څو خبرې وکړي، د یاشار پوښتنه وکړي او ورته سلام ولیږي. نور گاونډیان به هم تلل راتلل، خو اولدوز ته د یاشار مور تر ټولو گرانه وه. سره له دې یې هم هغې ته څه نه ښکاره کول او یوازې یوازې د کارغانو انتظار یې کاوه. باور یې درلود چې هغوی به یوه ورځ راشي.

پلار به د تل په څېر دفتر ته تلو او کور ته به بېرته راستنېدلو. یوه شپه یې مېرې ته وویل: زما زړه بچې غواړي. که دا ځل دې بچی ژوندی پاتې شي او ښه وي، اولدوز بل ځای ته لېږم چې ته په ارامه شې. که دا ځل هم بچی دې مړ پیدا شي، نو اولدوز له ځان لېرې کولای نشم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېره هيله منه وه چې بچی به يې ژوندی دنيا ته راشي، ځکه چې پرېمانه نذرونه او سوالونه يې کړي ول. اولدوز له دغه نه زيږېدلي بچي سره کينه کوله. زړه يې غوښتل چې مړ دنيا ته راشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نذر او سوالونه د مړينې مخه نشي نيولای، د کارغه د مور ياد

آخر مېرې ولادت وکړ.

هلك ژوندی و. کوډې او منترې يې وکړې، نذرونه او سوالونه يې وکړل، دعا او تعويذ يې وکړ، د «نظر قرباني» يې وکړه. په قبرونو يې شمعې بلې کړې او څه څه يې وکړل. د څه لپاره؟ د دې لپاره چې هلك مړ نشي. خو د اونۍ په سر کې هلك مرگ ته نژدی شو. ډاکټر يې راووست، وې ويل: د مور په خېټه کې يې ښه وده کړې نه ده. په گرانه به ژوندی پاتې شي: زه څه نشم کولای.

سبا ته هلك مړ شو.

مېره د کمزورۍ او خپگان نه سخته ناروغه شوه. شپه او ورځ به يې ويل: زوي مې «پېريانو» وواژه. لا تر اوسه يې زما نه لاس ندې اخيستې. بل دې هم د کينه ناك سترگې ړندې وي، کينه يې وکړه او زوي يې راته وواژه.

د ياشار مور به ټوله ورځ له مېرې سره وه. ياشار به هم کله کله غرمې ډوډۍ د پاره د مور خواته ورتلو او له اولدوز سره به يې څو خبرې کولې. د کارغانو پته نه وه. کله کله به يو يو کارغه يوازې له آسمان نه تېرېده او يا به د قاغ قاغ آواز اورېدل کېده او ژر به ورکېده. د چينار پاڼې رژيدلې وې. اولدوز ته به د کارغه مور وريادېدله، چې څنگه به په وړو ځانگو کېناستله. قاغ قاغ به يې کاوه، ځنگېدله به، ناڅاپه به يې وزرې خورولې او تله به.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخت ژمی تېرېږي

سخت ژمی تېرېده. ډېر سخت وو. ډېر ژر واورې د انګړ په منځ کې انبار شوې، دیوالونو ته پورته شوې. سکاره نه پیدا کېدل. په درې چنده بیه هم نه پیدا کېدل. د یاشار پلار تل وزګار وو. مور یې د کارکولو او جامو پرېمنځلو دپاره نورو کورونو ته تله. کله به یې باور نه کېدونکې خبرونه راوړل. د ساري په ډول به یې ویل: بېګا یوه غریبه کورنۍ د ساړو نه مړه ده.

یوه ورځ سهار په ژړا راغله او مېړې ته یې وویل: د شپې مې ماشوم د صندلۍ لاندې د ساړو نه وچ شوی او مړ شوی دی.

یاشار ډېر خوربده. د وړې خور د مړینې فکر لېونی کړی وو. اولدوز ته یې وژړل او وې ویل: نژدې وو چې زه هم د ساړو له لاسه وچ شم. زموږ د صندلۍ لاندې سکاره نشته، یخه ده.

اولدوز یې اوښکې پاکې کړې او وې ویل: مه ژاړه یاشاره، که نه نو ما ته هم ژړا راځي.

یاشار ژړا بس کړه او وې ویل: سهار مې پلار مور ته ویل: په دې وران کلي کې هېڅوك نشته چې ووایي ولې دلته سکاره نشته.

اولدوز وویل: پلار دې کار کوي؟

یاشار وویل: نه، په کور کې ناست وي او فکر کوي. کله کله واوره جارو کوي.

اولدوز وویل: ولې نه ځي چې کار پیدا کړي؟

یاشار وویل: وایي چې کار نشته.

اولدوز وویل: ولې کار نشته؟ یاشار څه و نه ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پسرلي هوا

واوره کمه شوه، پسرلي ځان ښکاره کړ او اوبه يې رواني کړې. شينکي وټوکېدل، ګلونه ډېر شول. ژمي ډېر له پښو نه غورځولي ول. ډېر هم په ګرانه ژوندي پاتې شوي ول.

د ياشار مور سره صندلۍ لېرې کړه، کړکۍ يې بېرته کړې. د ياشار پلار د نورو لس شلو کسانو سره تهران ته لاړ، چې د خښتو په بټيو کې کار وکړي. په کور کې ياشار او مور يې د نورو کلونو په شان يوازې پاتې شول.

مېره نوې ښه شوې وه. اولدوز ته يې نشو کتلای. اولدوز به زيات وخت د ياشار په کور کې وه. مېرې به هم نور ورته څه نه ويل. پلار له اولدوز سره مينه کوله خو د اولدوز هغه بدې شو. پلار يې ويل: سږکال دې ښوونځی ته ليږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوك د كارغانو په ژبه پوهېږي؟

د غبرګولی میاشت راورسېده. یاشار په کلني ازموینې کې بوخت وو. یوه ورځ یې اولدوز ته وویل: پرون مې دوه کارغان ولیدل چې د ښوونځی پر شاوخوا چورلېدل.

اولدوز له ځایه پورته شوه او وې ویل: ښه، بیا؟

یاشار وویل: بیا ټولګي ته لاړم. د حساب ازموینه مې وه. کله چې راووتلم، ومې کتل نه ول.

اولدوز بېرته په خپل ځای کېناستله. یاشار وویل: مه خپه کېږه. که زموږ کارغان وي، بېرته راځي.

اولدوز وویل: خبرې دې ورسره وکړې؟

یاشار وویل: وخت نه وو. زه د کارغانو په ژبه نه پوهېږم.

اولدوز وویل: خامخا پوهېږی.

یاشار وویل: ته څه پوهېږې؟

اولدوز وویل: ځکه چې مهربانه یې، ځکه چې پاك زړه لری، ځکه چې هر څه د ځان لپاره نه غواړی، ځکه چې د مېرې په شان نه یې.

یاشار وویل: دا دې د چا نه زده کړي؟

اولدوز وویل: ټول ښه هلکان د کارغانو په ژبه پوهېږي. د کارغه مور ویل زه خو یې له ځانه نه وایم.

یاشار د دې خبرې نه خوشاله شو. د خوشالې نه یې د اولدوز لاس په دواړو لاسو کلك ونیو او وې ویل: هېڅ نه پوهېږم، چې څنګه مې په هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ وکولای شول له «ښاغلي کارغه» سره خبرې وکړم. هېڅ مې په یاد نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کارغانو راستنېدنه

دوه درې ورځې تېرې شوې. دوبی نژدې کېده. هوا تودېدله. د لویانو به د غرمې خوب ته زړه کېده. د غرمې ډوډۍ چې به يې وخوړه، بيده کېدل به. ماشومان به يې هم په زوره بيده کول.

يوه ورځ ياشار وروستني ازموينه تېره کړې وه او کور ته بېرته راتلو. د ښوونځي نه لږ لاندې، يو جومات وو. د جومات مخې ته د توت ونه وه. د توت تر ونې لاندې يې د ياشار نوم تر غوږ شو. غرمه ده، ياشار راستون شو، شاوخوا يې وکتل، څوك يې ونه ليد، کوڅه تشه وه. غوښتل يې روان شي چې بيا د شا نه ورته غږ وشو، ياشار!

ياشار راستون شو، ناڅاپه يې پر دوو کارغانو سترگې ولگېدلې چې د توت په ونه کې ناست ول، خندل يې. د ياشار زړه په ټوپونو شروع وکړه. وې ويل: کارغانو، تاسې ما له کومه پېژنئ؟

يو کارغه په خپل نري آواز سره وويل: ښاغلی ياشار، ته د اولدوز ملگری نه يې؟

ياشار وويل: ولې، يم.

بل کارغه په غټ آواز سره وويل: سمه ده چې زموږ مور ته په خپله نه وې ليدلی، خو ستا نښې ورته اولدوز ويلې وې. ډېر وخت وشو چې پر ښوونځيو گرځو چې تا پيدا کړو. نه مو غوښتل لومړی اولدوز ووينو. زموږ «آنا» سپارښتنه کړې وه. اولدوز څنگه ده؟

ياشار وويل: ويرېږي چې تاسو به هغه هېره کړې وي، ښاغلی کارغه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارغه په غټ آواز وویل: وبخښه، مور ځان در ونه پېژانده: زه د هغه «ښاغلي کارغه» ورور یم، چې تاسو سره وو او بیا مړ شو. دا هم زما خور ده. هغې ته «پیغله کارغه» وایي.

پیغلې کارغه وویل: البته مور یو بل ورور هم درلود چې د ژمې یخنې وچ کړ، مړ شو. زموږ پلار هم زموږ مور پسې د خپګان له کبله مړ شو.

یاشار وویل: تاسې دې سلامت ووسئ.

کارغانو وویل: مننه کوو.

یاشار فکر وکړ او وې ویل: ښه به وي چې دلته و نه غړېږو، زموږ کور ته ځوو، په کور کې څوك نشته.

کارغانو ومنله. یاشار روان شو او کارغان هم د هغه د سر د پاسه الوتل.

هېڅوك نشي ویلای چې یاشار څه حال درلود. ځان یې دومره غټ ګاڼه چې څه به وایی. کله به یې آسمان ته کتل، کارغان به یې لیدل، خندل به یې او بیا به روان شو. په پاې کې کور ته راورسېدل. کلي یې د ګاونډي نه واخیستله او کور ته ننووت. مور یې غرمه کور ته نه راتله. کارغان راکښتل شول، په پوړیو باندې کېناستل. یاشار وویل: اولدوز نه غواړې ووینې؟

په دې وخت کې د دیوال له هغې خوا د اولدوز د ژړا غږ پورته شو. درې واړه غلي شول. بیا پیغلې کارغه وویل: اوس اولدوز نشو لیدلای. بیړه نه کوو.

ښاغلي کارغه وویل: هو لاړ شو د کارغانو ښار ته خبر یوسو. بیا راځو او وینو یې. همدا نن راځو. زموږ سلامونه اولدوز ته ورساوه.

کله چې یاشار یوازې پاتې شو بام ته وخوت. هر څومره چې یې انتظار وویست اولدوز رانه وتله. بېرته راغی. مور یې په یخچال کې ډوډۍ او پنیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

اینبودلي ول. ډوډۍ یې وخوړه، بیا بام ته وخوت. هوا توده وه. کمیس یې وویست او پرېووت. غوښتل یې آسمان ته ښه وګوري. آسمان پاك او شین وو. څو مرغۍ د شنه آسمان لاندې الوتلې. داسې چې ته به وایې وزرې نه خوځوي او په سر ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تېښتې قرار، تېښته د بېرته راستنېدو د پاره

د غرمې ډوډۍ دسترخوان خور وو. پلار اولدوز خپل څنګ ته کېنولې وه. د اولدوز سترګې لمدې وې هق هق يې کول. مېرې ويل: زړه يې وهل غواړي. خبره نه مني.

پلار وويل: لورجانې، ته خو اورېدونکې جينې وې، څه خبره ده؟

اولدوز څه و نه ويل: هق هق يې کاوه. مېرې وويل: وايي يوازې خپه کېږم بايد پرېږدی چې لاړه شم له ياشار سره لوبې وکړم.

ناڅاپه اولدوز وويل: هو، زما زړه لوبې غواړي، يوازې خپه کېږم. له ما ويلې تا ويلې نه وروسته، پلار اجازه ورکړه چې اولدوز دې کله کله ياشار خوا ته ځي او ژر دې بېرته راځي. اولدوز ډېره خوشاله شوه. د ډوډۍ خوړلو وروسته پلار او مېره بيده شول. اولدوز پاڅېده د بلۍ سر ته وختله. زړه يې غوښتل هلته کينې او د کارغانو انتظار وکړي. ناڅاپه يې سترګې په ياشار ولګېدې چې په خواړه خوب بيده وو. لمر تود شوی وو. اولدوز راغله د ياشار سر ته کېناسته د هغه په ويښتانو يې لاس راکښه. ياشار سترګې وغړولې او وې خندل.اولدوز هم وخندل. ياشار راپورته شو او کېناست. کميس يې واغوست او وې ويل: اولدوز، پوهېږې څه خوب مې ليده؟

اولدوز وويل: نه.

ياشار وويل: خوب مې ليده چې د يو بل لاس مو نيولی، د ورېځو د پاسه ناست يو. د پيغلې کارغه واده ته ځو. نور کارغان هم پر موږ پسې راځي.

اولدوز لږه سره غوندې شوه، بيا يې وويل: پيغله کارغه څوك ده؟

ياشار وويل: درته مې نه وو ويلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولدوز وویل: نه

یاشار وویل: کارغان مې ولیدل او خبرې مو هم سره وکړې.

اولدوز وویل: کله؟

یاشار وویل: کله چې له ښوونځي نه راستېندم. د «ښاغلي کارغه » خور او ورور ول. وعده يې کړې چې اوس راشي.

اولدوز وویل: پيغله کارغه زموږ د «ښاغلي کارغه» خور ده؟

یاشار وویل: هو.

اولدوز وویل: د کارغانو د پلار څه خبر دی؟

یاشار وویل: ويل يې چې د ميرمنې له غمه مړ شو.

په دې وخت کې دوه کارغان د ونو تر شا راښکاره شول. راتلل راتلل او د بلۍ شا ته راورسېدل. پر ځمکه کېناستل، سلام يې واچاوه. اولدوز يو يو وينو او ښکل يې کړل. په غېږ کې کېنول. د احوال پوښتنې او آشنايې وروسته ښاغلي کارغه وويل: اولدوز، ټولو کارغانو ويل چې ته بايد زموږ خوا ته راشې.

اولدوز وویل: له دې کوره وتښتم؟

ښاغلي کارغه وويل: هو، بايد وتښتې زموږ خوا ته راشې، که دلته پاتې شې، خپه کېږې او مرې. موږ پوهېږو، چې مېره دې ډېره ځوروي.

اولدوز وویل: څنګه تېښتدای شم؟ پلار او مېره مې نه پرېږدي.کاکا مې هم له هغه وخته چې سپې يې مړ دی، زموږ په کور کې پښه نده ايښې.

پيغلې کارغه وويل: که ته وغواړې، کارغان پوهېږي چې تا څنګه يوسي.

یاشار تر دې وخته څه نه وو ويلي. په دې وخت کې يې وويل: يعنې لاړه شي او بېرته رانشي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیغلې کارغه وویل: دا د دې په خوښه پورې تړلې ده. ته څه فکر کوئ، یاشاره؟

یاشار وویل: ستاسو خبره منم که دلته پاتې شي له لاسه وځي او څه کار هم نشي کولای. خو که د کارغانو ښار ته لاړه شي... زه نه پوهېږم څنګه کېږي؟

ښاغلي کارغه وویل: سبا راځو بیا هم غږېږو. اولدوز، ته هم تر سبا پورې فکر وکړه...

کارغان لاړل. اولدوز وویل: ستا په فکر زه باید لاړه شم؟

یاشار وویل: هو، لاړه شه خو بېرته راشه. لاس راکوئ چې بېرته راځئ؟

اولدوز وویل: لاس درکوم یاشاره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

«انا» د تېښتې لار او طریقه ښيئ

سبا غرمه کارغان راغلل. یو بوډا کارغه هم ورسره وو. پيغلې کارغه وویل: دا «انا» ده.

انا د یاشار او اولدوز خوا ته راغله. مخامخ ورته کېناسته او وې ویل: کارغان خوشاله دي چې تاسې مو وموندلې. لور مې ستا ډېر صفتونه کول.

اولدوز وویل: د «کارغه مور» ستا لور ده؟

انا وویل: هو، ښه کارغه وو.

اولدوز اسوېلی وکړ او وې ویل: زموږ له خاطره ووژل شوه.

انا وویل: کارغان يوه دوه نه دي. په مړ کېدو او وژل کېدو نه خلاصېږي.

یاشار وویل: اولدوز غواړي تاسو خواته راشي.

انا وویل: څومره ښه! نو راځئ چې کار شروع کړو.

اولدوز وویل: هر کله چې مو زړه وشو بېرته راتلای شو؟

انا وویل: خامخا باید بېرته راشی. مونږ کارغان نه غواړو چې څوك دې خپل کور، ژوند او دوستان پرېږدي او وتښتي او ځانله هوسا ژوند وکړي او د نورو د حال نه خبر نه وي.

اولدوز وویل: ما له ځان سره څنګه بیوئ؟

انا وویل: د هر څه نه مخکې یو کلك جال په کار دی. دا باید تاسې په خپله واوبدې.

اولدوز وویل: جال زموږ څه پکارېږي؟

انا وویل: لومړی فایده یې دا ده چې د کارغانو باور راشي چې تاسې لټ او بېکاره نه یاست. او چمتو یې چې د ځان د نېکمرغۍ لپاره زیار وباسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهمه ګټه يې دا ده، چې تاسې د هغه منځ کې کزنې او کارغان يې پورته کوي او خپل ښار ته يې وړي...

ياشار د خبرې منځ کې راودانګل او وې ويل: وبخښه انا مور، تار او وړۍ له کومه کړو، چې جال ترې واوبدو؟

انا وويل: کارغان تل حاضر دي د ښو او کارکوونکو انسانانو خدمت وکړي. مور، درته وړۍ راوړو او تاسې دواړه به جال واوبدی.

څو غټې ډبرې پر بام وې. مېرې هغه د سرکې د خُم نه چاپېر کړې وې.

انا وويل: مور، وړۍ راوړو او د دې په منځ کې يې راجمعوو.

اخو دېخوا يې نورې خبرې هم وکړې، بيا کارغان لاړل.

اولدوز وويل: ياشاره! زه بالکل نه پوهېږم چې څنګه سپنسی ورېشم او جال واوبدم.

ياشار وويل: زه پوهېږم د پلار نه مې زده کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارغان کوښښ کوي، ماشومان سخت زيار باسي، کارونه پر مخ ځي

د ياشار ښوونځی رخصت شو. اوس يې د فارسي ليك لوست بد نه وو. د پلار ليکونه يې لوستلاې او مانا کولاې شول او مور ته يې ويلاې شول. کتاب يې هم لوستلای شو. مور يې بيا کالو پرېمنځلو ته تلله. پلار يې د تهران د ځښتو د پخولو په بټيو کې کار کاوه. ډېر کارغان به د دوې کور ته تلل راتلل. مېرې به کله آسمان ته کتل او د کارغانو نه به ډارېدله. اولدوز به ځان نانګاره کړ. مېره به نا آرامه کېده او کله به يې له ځان سره ويل: نه چې دا انجلۍ له کارغانو سره تار ولري؟ خو په ظاهر کې آرامه او مظلومه ده.

اولدوز خپل ځان نانګاره اچولی و.

د سپنسيو د رېشلو کار د ياشار په کور کې پر مخ تلو. ياشار به ولاړ او د لويو سرو په شان به يې پر دوك باندې سپنسې رېشلې. اولدوز به تارونه پر لاسو تاوول او پېړ تارونه به يې جوړول. په انګړ کې يوه وړوکې کوټه ګې وه چې تشه وه، طنابونه به يې هلته پټول.

انا به کله کله سر ورښکاره کاوه او د کار د حال پوښتنه به يې کوله. ياشار به رېسلي تارونه ورښودل. انا به خندل او ويل به يې: شاباس ښو ماشومانو، شاه باس! داسې نه چې څوك پوه شي چې پټ کار کوئ! سترګې او غوږونه مو خلاص کړې.

ياشار او اولدوز به ويل: زړه دې ډاډه وي انا، سمه ده چې زموږ عمر کم دی، خو عقل مو ډېر دی. دومره پوهېږو، چې سړی نبايد هر يو کار ښکاره وکړي. ځينې کارونه ښکاره کوي، ځينې کارونه په پټه. انا به خپله کړه منښوکه پر ځمکه راکښله او ويل به يې: تاسې مې خوښېږې. د مور او پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مو ډېر فرق لرئ. شاه باس! شاه باس! خو لا تر اوسه واړه یاست او پاخه شوي نه یې، باید ډېر څه زده کړئ او له دې ښه فکر وکړئ.

کله به هم پیغله کارغه او ورور یې راتلل. له دوې سره به کیناستل او خبرې به یې کولې. د خپل ښار خبرې به یې کولې، د چینار له ونو نه به غرېدل او د وریځو، بادونو، غرونو، دښتو او بېدیاو او د ډنډونو صفتونه به یې کول. اولدوز او یاشار له نورو پنځوس شپیته کارغانو سره هم آشنا شول. پیغلې کارغه ویل: د کارغانو په ښار کې د یو میلیون نه زیات کارغان ژوند کوي. دې خبرو به ماشومان خوشالول. یو میلیون کارغان یو ځای ژوند کوي او هېڅ دعوا او جنجال نه کوي، څومره ښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اولدوز د سفر ملګری

یوه ورځ یاشار او اولدوز تار ربشلو. اولدوز سر پورته کړ. ویې لیده چې یاشار غلی او بېحرکته ولاړ دی او دې ته ګوري. وې ویل: ولې راته داسې ګورې، یاشاره، څه شوي دي؟

یاشار وویل: فکر مې کاوه.

اولدوز وویل: څه فکر؟

یاشار وویل: هسې.

اولدوز وویل: باید ما ته یې ووایې.

یاشار وویل: ښه، وایم یې. فکر مې کاوه که ته له دې ځایه لاړه شې، زه ځانله خپه کېږم.

اولدوز وویل: ما هم پرون فکر کاوه چې کاشکې دواړو سفر کړی وای. یوازې سفر کول زیات خوند نلري.

یاشار وویل: نو ته غواړې چې زه هم له تا سره لاړ شم؟

اولدوز وویل: زه د زړه له کومې غواړم. باید انا ته یې ووایو.

یاشار وویل: زه یې په خپله ورته وایم.

بله ورځ انا راغله. یاشار وویل: انا، زه هم کولای شم له اولدوز سره تاسو خوا ته درشم؟

انا وویل: کولای شی راشی، خو زړه دې پر مور نه سوزېږي؟ هغه خو بده ښځه نده، چې پرېږدې یې او وتښتې!

یاشار وویل: د دې کار فکر مې کړی دی، د حرکت نه یوه ورځ مخکې یې ورته وایم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انا وویل: که یې ومني، پروا نه لري، تا هم بیایو.
اولدوز او یاشار پر شوق راغلل او په تندي یې کار کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کبانو غله، د وړيو غله، بې اغېزه دعاګانې

ياشار په امتحان کې کامياب شو. هغه ورځ چې اطلاعنامه کور ته راوړه، پلار ته يې هم ليك وليکه. اولدوز او ياشار به زياتره يوځای ول. مېرې به لږه ځوروله. رښتيا دا چې غوښتل يې اولدوز يې د سترګو نه لېرې وي. د دې نه علاوه تل د کارغانو په اندېښنه کې وه. کارغان به ډېر تلل راتلل او هغه به يې اندېښمنوله، ډارېدله چې آخر به بلا ورباندې وغورځېږي. پلار هم ناکرار وو، په تېره بيا چې هغه ورځ ډنډ ته ورغی ويې ليدل کبان نشته؛ دوه کبان پيغلې کارغه او ورور يې خوړلي ول. يو يې انا او پاتې نورو کارغانو خوړلي ول. پلار او مېرې به هر چېرته کارغه وليد کنځلې به يې ورته کولې او په ډېرو به يې ويشته.

يوه ورځ بابا وځکې اخيستلې او راوړې وې چې مېره ترې سرکه جوړه کړي. مېرې خُم واخيست او بام ته يې يووړ. ډېرې يې اخوادېخوا کړې، ناڅاپه يوه زيات اندازه وړی پيدا شوې. وړی يې راواخيستلی او مېړه ته يې راوړې او وې ويل: ګورئ؟ پېريانو زموږ نه لا لاس ندې اخيستی اوس هم راپسې دي. دا چا د ډېرو په منځ کې راټولې کړي دي؟

پلار وويل: بايد مخه يې ونيول شي.

مېرې وويل: سبا دعاليکونکي پسې ځم. ښه دعا ترې اخلم چې پېريان وډار شي او وتښتي.

سبا اولدوز ياشار وليد. د دوې خبرې يې ورته وکړې، ياشار وخندل او ويې ويل: بايد وړی پټې کړو، که نه نو کار مو ځو ورځې ځنډېږي. اولدوز وړی پټې کړې او د سپي تشې کوډلۍ کې يې کېښودلې. ياشار وليدلی چې وړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کافي اندازه راټولې شوي دي. کارغانو ته يې خبر ورکړ چې نورې وړې رانه وړي .

مېږه لاړ دعا ليکونکي پسې او ښه دعا يې راوړه. خو کله چې يې وليد وړې يې وړي دي، وارخطايي لا هم ډېره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ياشار له موره اجازه اخلي

په ژبه پوهېدونكي سپي كيسه

ماشومانو، له هغې ورځې وروسته، د جال په اوبدلو پيل وكړ. لومړی يې پېړ طنابونه جوړ كړل، بيا يې غوټې كړل.

د ياشار مور د جامو اوږد طناب درلود. دغه طناب څو ټوټې سيم و، چې يو بل سره تاو شوی و. ياشار غوښتل د مور څخه د جامو طناب واخلي او د طنابونو منځ كې يې كېږدي، چې جال مضبوط شي.

يوه شپه سرماښام يې مور ته وويل: مورې، كه زه څو ورځې په سفر لاړ شم ډېره خپه كېږې؟

مور يې فكر وكړ چې ياشار ټوكې كوي.

ياشار بيا پوښتنه وكړه: مورې، اجازه راكوې زه څو ورځې په سفر ولاړ شم؟ قول در سره كوم ژر بېرته راځم.

مور يې وويل: لومړې بايد ووايې چې پيسې له كومه كړو؟

ياشار وويل: پيسې په كار ندي.

مور يې وويل: ښه له چا سره ځې؟

ياشار وويل: اوس يې نشم ويلی. د تګ په وخت كې به پوه شی.

مور يې وويل: ښه، چېرته ځې؟

ياشار وويل: دا درته هم د تګ په وخت كې وايم.

مور يې وويل: نو زه هم د تګ په وخت كې اجازه دركوم.

مور فكر كاوه چې ياشار په رښتيا ټوكې كوي او غواړي هغه د څو كاله مخكې خوشې خبرې وكړي. هغه وخت چې ياشار وړوكی او د لومړي ټولګي زده كوونكی وو، كله كله به يې دغه شان خوشې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولې. د ساري په توګه ويل به يې: غواړم آسمان ته لاړ شم، څو کوچني ستوري راټول کړم او رايې وړم د کميس ټنې ترې جوړې کړم.

خو نه پوهېده چې د دغو «وړو ستورو» هر يو يې په ميليونو ميليونو واره د ده نه غټ دي او ځيني نور يې په زرهاو کرته د اور نه هم تاوده دي.

يوه ورځ يې تور کوڅه ډب سپی په راکښلو راکښلو کور ته راوړی وو. د غرمې د ډوډۍ وخت زه او ياشار د ښوونځي نه کور ته راتلو. پلار او مور يې وويل: زويه، دغه ناولی حيوان دې ولې کورته راوستی دی؟

ياشار په غرور سره وويل:داسې مه وايی. دا سپی په ژبه پوهېږي. ډېر وخت مې زيار ګاللی او ژبه مې ورزده کړی ده. اوس هر څه چې ورته ووايم اطاعت کوي.

پلار يې په خندا خندا وويل: که رښتيا وايی، ورته ووايه لاړ شه او دوه تودې ډوډۍ واخله او رايې وړه. دا يې هم پيسې.

ياشار وويل: لومړی بايد ډوډۍ وخوري او بيا...

مور يو څه وچه ډوډۍ سپي ته واچوله، سپي وخوړله او لکۍ يې وښوره.

ياشار سپي ته وويل: پوهېږم ملګری، چې څه وايی.

پلار يې وويل: ښه، ياشاره، څه وايی؟

ياشار وويل: وايي «ياشار جانه، يو شی مې په غاښونو کې نښتی دی، هيله کوم خوله مې ښېرته کړه او هغه راوباسه."

مور او پلار په حيرانۍ سره کتل، ياشار په کراره د سپي خوله ښېرته کړه او لاس يې وردننه کړ چې د سپي غاښونه پاك کړي. ناڅاپه سپي لاس او پښه ووهله او غپ يې کړ او د ياشار د ژړا آواز پورته شو. پلار سپی وواهه او بهر ته يې وشاړه. د ياشار لاس څو ځای زخمی شوی وو او «وای وای» کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ یاشار مور ته وویل: د تگ په وخت کې خامخا اجازه راکوئ؟

مور یې وویل: هو.

یاشار وویل: وي دي... د جامو سیمي طناب دې هم راکوئ، مورې؟

مور یې وویل: څه وربانديې کوی؟ بیا څه چل کوی، زویه؟

یاشار وویل: د سفر لپاره مې په کار دی. چل مل نه کوم.

مور یې حیرانه پاتې ده. نه پوهېده د زوي مقصد یې څه دی. پای کې راضي شوه، چې د جامو طناب دې د یاشار وي. کله چې بیده کېدل، یاشار وویل: مورې؟

مور وویل: ها، وایه!

یاشار وویل: قول راسره کوې چې دا خبرې به چا ته نه وایې؟

مور وویل: زړه دې جمع وي، چاته یې نه وایم. خو ته پوهېږی که پلار دې دلته وای، ستا په دې خبرو پورې به یې خندلای؟

یاشار څه ونه ویل. په انگړ کې پراته ول او د ستور تماشا ډېر خوندوره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حرکت ورځ

کار په چټکۍ سره پر مخ تلو. د یاشار مور به زیاتره ورځې د غرمې هم کور ته نه راتله. اولدوز او یاشار لپاره د کار کولو فرصت ډېر وو. د کارغانو تګ راتګ کم شوی وو. مېرې ډېر ځار کاوه. انا ویل: ښه ده لږ تګ راتګ وکړو. که نه نو مېره پوهېږي او کارونه خرابېږي.

د غبرګولی میاشتې وروستۍ ورځې وې چې جال تیار شو. انا راغله، هغه یې وکوت او خوښ یې کړ او وې ویل: هغه ټول زیار چې مو وباسلو اوس یې وخت دی چې ګټه یې واخلی.

یاشار او اولدوز وویل: کله حرکت کوو؟

انا وویل: که خوښه مو وي، سبا غرمه.

اولدوز او یاشار وویل: هر څومره چې ژر شي ښه ده.

انا وویل: نو، سبا غرمه منتظر اوسئ. کله چې مو واورېدل چې دوه کارغانو درې وارې قاغ قاغ وکړ، جال راواخلئ او بام ته راوخېژئ. د اولدوز او یاشار زړونو ټوپونه وهل، غوښتل یې راپاڅېږي او ونڅېږي. لږ چې له دې او هغه ځای وغږېدل انا والوتله او د چینار په ونه کې کېناسته چې څو کوره اخوا وه، قاغ قاغ یې وکړ، وښورېده، پاڅېده او لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی چې له زړونو خبر نه دي، وايي: اولدوز لېونې شوې ده

شپه شوه. سرې ماښام اولدوز له ځان سره خندېدله. مېرې ویل: انجلۍ لېونې شوې.

پلار پوښتنه کوله: لورې، ولې خاندې؟ زه خو د خندا څه نه وینم.

اولدوز ویل: د خوشالۍ نه خاندم.

مېره به قهر شوه.

پلار ویل: له کومې خوشالې؟

اولدوز ویل: ای، همداسې خوشاله یم، څه نشته.

مېرې ویل: پرېږده یې، لېونې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه او مهربانه مور

د بیدېدلو وخت وو. یاشار مور ته وویل: مورې، کېدای شي سبا غرمه په کور کې اوسې؟

مور یې وویل: زما سره دې څه کار وو؟

یاشار وویل: هو، غرمه یې درته وایم. زما د سفر په هکله.

مور یې وویل: ډېر ښه، غرمه کور ته راځم.

مور یې د زوی په کار سر نه خلاصېده. په رښتیا چې د سفر خبره یې هم هېره شوی وه او بیا ورپه یاد شوه. خو پوهېده چې یاشار ښه هلك دی او بدکار به ونه کړي. هغه ورته ډېر ګران وو. د ورځې چې به کالو پرېمنځلو ته تله، فکر به یې له یاشار سره وو. کله به په خپله ورې پاتې شوه، خو د ده دپاره به یې جامې او قلم او کاغذ رانیول. ښه او مهربانه مور وه. یاشار به هم د هر کوچني کار دپاره هغې ته څه نه ویل او نه به یې په عذابوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حرکت

اولدوز په زندان کې

سبا شو. څو ساعته وروسته د حرکت وخت راورسېده. وخت ډېر ورو تېرېده. یاشار په کور کې یوازې وو. ډېر ناکراره او ناآرامه وو. په انګړ کې اخوادېخوا تلو راتلو او فکر یې له اولدوز او مور سره وو. څو وار یې د انګړ په منځ کې جال خپور کړ او وراندې کېناست. بیا یې راټول کړ او پر خپل ځای کې یې کېښود.

غرمه یې مور راغله. انګور او ډوډۍ او پنېر یې راوړي ول. ډوډۍ یې وخوړه. یاشار، اولدوز ته اندېښنه درلوده. مور یې منتظر وه، چې زوي یې څه ووایي. دواړو څه نه ویل. یاشار فکر کاوه: که اولدوز ونه کړاې شي راشي څه به وشي؟ نقشه به ورانه شي. که مېره مې په لاس راشي، پوهېږم څه ورسره وکړم. د ویښتانو نه یې رانیسم. پلیتې! ولې نه پرېږدی چې اولدوز زما خوا ته راشي؟ اوس که د کارغانو غږ جګ شي، څه وکړم؟ تر اوسه اولدوز نده راغلې. زړه مې د ګوګل نه وځي....

د اوبو راوړل یې بهانه کړل او انګړ منځ ته راغی. د مېرې او د پلار غږ د دیوال تر شا نه راتلو. مېرې اوبه وراچولې او پلار لاسونه پرېمنځل. ښکارېده چې پلار اوس کور ته راغلی دی. مېرې ویل: نه پوهېږی چې لور دې څه بلا راباندې راوستې ده، آخر مجبوره شوم په پخلنځي کې یې بندي کړم...

په دې وخت کې دوه کارغان د چینار په ونه کې کېناستل. یاشار چې هغوی ولیدل، زړه یې وغورځېده. اوس د اولدوز سره څه وکړي؟ مور ورپسې ولېږي؟ داسې نه چې په رښتیا مېرې بندي کړې وي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارغان راوالوتل او د یاشار سرته راورسېدل، هغه ته یې وخندل او د توت په ونه کېناستل او ناڅاپه دوو کارغانو په قاغ قاغ شروع وکړه:

- قاغ!..... قاغ!.... قاغ!....... قاغ!..... قاغ!...... قاغ!.....

د کارغانو آواز له یوې خوا د جګړې د نغارې د غږ په شان وو: هم یې ډار درلود هم یې خوځښت او ټکان. یاشار یوه شېبه لاس او پښې ورکې کړې. وروسته په خود راغی او په کراره کوډګې خوا ته لاړ. جال یې راواخیست او په منډه بام ته وخوت. مېره او پلار ننوتلي ول. کارغان راغلل د یاشار خوا ته کېناستل او سترې مه شي یې وکړې.

یاشار جال خپور کړ. لا تر اوسه اولدوز نه وه راغلې. نیمه دقیقه تېره شوه، یاشار لېرې وکتل، کیڼ خوا ته لېرې په دښتو کې لویه تررمه راروانه وه اومخې ته راتله.

یو کارغه وویل: راروان دي، ولې اولدوز نه راځي؟

یاشار وویل: نه پوهېږم شاید مېرې یې بندې کړي وي.

تررمه رانژدې شوه. د قاغ قاغ آواز غلی راتلو. اولدوز بیا هم رانغله. کارغان راورسېدل. د زرهاوو کارغانو د قاغ قاغ شور ځمکه او آسمان نیولي وو. ټول ورونه او دیوالونه د تورو کارغانو نه ډك شول. د توت په ونه کې هېڅ ځای خالي پاتې نه شو. خلك د کورونو نه راوتلي ول. ټول ډار نیولي ول.

د یاشار مور دیګ پر سر ایښی وو او د انګړ منځ کې ولاړه وه او نارې وهلی: یاشار چېرته لاړی؟.... اوس دې سترګې راوباسي!.....

یاشار چې د مور آواز واورېد، بلی ته راغی او وې ویل: مورې، مه ډارېږه! دا زما ملګري دي. که زه درته ګران یم، لاړه شه اولدوز راولېږه د بلی سر ته. مورې، هیله کوم! مورې لاړه شه!... مور دواړه باید سفر وکړو....

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور یې زوی ته حیران حیران کتل او څه یې نه ویل. یاشار بیا زاري وکړه: مورې، لاړه شه!.... هیله کوم... کارغان زما ملګري دي... ورڅخه مه ډارېږه!

یاشار نه پوهېده څه وکړي. لږ پاتې وو چې په ژړا شي. انا مخې ته راغله او وې ویل: ته لاړ شه په جال کې کېنه، زه د څو کارغانو سره اولدوز پسې ځم، وګورم چېرته ده.

د کارغانو نارو ډېر کسان د انګړ منځ ته رایستلي ول. هر چا یو شی پر سرباندې ایښی وو او په وېره وېره یې آسمان ته کتل. ځینې خلك له ډاره په کوټو کې پاتې شوي ول.

بوډۍ ګانو نارې وهلې: بلا نازل شوې! لاړ شی دعا وکړئ. لمونځ وکړئ، سوالونه او نذرونه وکړئ!

ناڅاپه پلار ډانګی په لاس انګړ ته راغی. مېره هم ورپسې راووتله. دواړو دیګي پر سر نیولي ول. انا وویل: کارغانو! د دې سړي او ښځې لاس او پښې وتړې، پرېښږدي وخوځېږي.

کارغانورباندې راټول شول، دیګونو شور کاوه مېره او پلار یې ډارول. انا د څو کارغانو سره ورننوتله. د اولدوز آواز د پخلنځي نه راتلو. د پخلنځي ور کلپ وو. اولدوز په چاړه وهلو سره غوښتل چې ور سوری کړي. یو وړوکی سوری یې هم کړی وو. په دې وخت کې د یاشار مور راورسېده. کارغانو ورته لار پرېښوده. مور په ډېره کلپ وواهه او قلف مات شو. اولدوز راووتله. مور هغه په غېږ کې ونیوله او ښکل یې کړه. اولدوز وویل: مورې، زموږ اندېښنه مه کوه، ژر راستنېږو. مېرې ته هم مه وایه چې زه تا راوویستلم. ځوروي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یاشار مور ژړل. اولدوز منډه کړه، د چرګانو د کوډګی نه یې یوه کڅوړه راوویستله او د بلی سر ته وختله. کارغان ورنه چاپېر ول. کله چې د یاشار خوا ته ورسېده، ځان یې وربانديې وغورځاوه، یاشار ورته غېږ خلاصه کړه او په سینې پورې یې ټینګه کړه او له خوشالۍ یې وژړل.

انا د یاشار د مور نه مننه وکړه، بام ته وختله او په لوړ آواز یې وویل: کارغانو، حرکت وکړئ!

ناڅاپه کارغان پر حرکت راغلل او په مښوکو او پنجو یې جال ونیو او پورته یې کړ. یاشار د جال پر څنډو پورې مزي تړلي ول. کارغانو هغه سره نیولي ول. یاشار د پاسه غږ کړ: مورې، موږ لاړو. پلار ته مې سلام ورساوه، ژر بېرته راځو، مه خپه کېږه!

کارغانو مېره او پلار پر خپل حال پرېښودل او روان شول، هغه دواړه په انګړ کې ولاړ ول او چیغې وهلې. لرګي او ډبرې یې ویشتلې، جامې یې څیرې څیرې شوې وې او څو ځایه زخمي شوي هم ول.

بالاخره د ښار نه لېرې وتل.

په زرهاوو کارغان د ماشومانو شاوخوا نه راټول شول. یوازې سر د پاسه یې خالی وو. اولدوز ورېځو ته کتل او له ځان سره یې وویل: څومره ښکلی!

کارغانو شور کاوه او تلل.

تلل د کارغانو ښار ته.

تلل هغه ځای ته چې د «پلار« د کور نه ښه وو.

تلل هغه ځای ته چې «مېره» هلته نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شهیدو او ناکامو ملګرو په یاد، چوشکونه لېرې وغورځوئ!

انا، پېغله کارغه او ښاغلی کارغه راغلل او له ماشومانو سره کېناستل چې څو خبرې ورسره وکړي او بیا لاړ شي د نورو په شان کار وکړي.
اولدوز خپله کڅوړه خلاصه کړه او یو کمیس یې راوویست او یاشار ته یې وویل: دا د پلار دی، ستا دپاره مې راوړ. بیا به یې اغوندې.
یاشار مننه وکړه.
په کڅوړه کې یوه اندازه ډوډۍ او پنیر هم ول. اولدوز د کارغه څو بڼکې له جیبه راوویستلې او انا ته یې ورکړې او وې ویل: انا، د «ښاغلي کارغه» بڼکې دي. د یادګار په توګه مې ساتلې وې چې تا ته یې درکړم. زه او یاشار به «ښاغلی کارغه» او مور یې هېڅکله هېر نکړو. هغوی زموږ په خاطر ووژل شول.
انا بڼکې واخیستلې، هوا ته پورته شوه او په داسې حال کې چې د ماشومانو او کارغانو پر سر الوتله، په لوړ آواز یې وویل: ستاسو په اجازه غواړم دوه ټکي خبرې وکړم.
کارغان غلي شول. انا یو چوشك د وزر له لاندې نه راوویست او وې ویل: ګرانو دوستانو! ښو کارغانو! همدا اوس اولدوز ما ته د «ښاغلي کارغه» څو بڼکې راکړې. موږ هغه ساتو. د دې دپاره چې د یوې مهربانې او فداکارې مور او زوي نښه ده. دا بڼکې به موږ ته وښیئي چې موږ هم زړه ور او ښه کارغان اوسو.
اولدوز او یاشار هورا وویل.
کارغانو په زوره زوره قاغ قاغ کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انا خپلې خبرې ته ادامه ورکړه: خو دا «چوشك« لېرې غورځوم. د دې پاره چې مېرې د اولدوز دپاره رانیولی وو، چې تل هغه وزبېښي او مجال ونلري چې خبرې وکړي او له چا سره د زړه خواله وکړي.

اولدوز خپل چوشك وپېژاند. هاغه چې «ښاغلي کارغه» ته یې ورکړی وو.

انا چوشك کښته راغوځار کړ، کارغانو شور جوړ کړ. انا وویل: مېرې «ښاغلی کارغه» ووژلو. «ښاغلی کارغه» یې نامرداه کړ. خو یاشار او اولدوز هغوی هېر نکړل. نو ژوندی دې وي هغه ماشومان چې هېڅکله خپل نامراده او شهید ملگري نه هېروي!

کارغانو په زوره زوره قاغ قاغ کړې. اولدوز او یاشار لاسونه وتړل او هورا یې وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هاغه غرونو پر سر، د کارغانو ښار، غرمېشته کارغان

له لېرې نه لوړ غرونه ښکاره شول. انا راکښته شوه او وې ویل: د هاغه غرونو پر سر، د کارغانو ښار دی. تعجب ونه کړی، چې موږ ولې راغلي یو او د غره پر سر مو کورونه جوړ کړي دي. کارغان ډول ډول دي.

پای
د ۱۳۴۴ کال – منی

د ملگرو لیك

دا هم د هغو ماشومانو د مینې ډك لیك دی، چې د «اولدوز او کارغانو» کیسه یې د چاپ نه وړاندې اورېدلې ده. او وې نه غوښتل چې غلي پاتې شي. لیك د دغو ماشومانو د ښوونکي په لاس ماته رارسېدلی دی.
د اولدوز ملگرو ته سلام وایو. هر څوك چې موږ ته د اولدوز خبر راوړي زېری ورکوو. موږ د کارغانو، یاشار او اولدوز په اړه اندېښنه لرو. زموږ سره صابون ډېر دی. غواړو هغه اولدوز ته ورکړو. موږ د پسرلي په انتظار یو. نور به کارغان نه څوروو. موږ غواړو میندې د کارغه د مور په شان وي. د کارغه مور، مور ده. پر موږ گرانه ده. د کارغه مور پر مېړه گرانه ده. موږ غواړو زموږ میندې زموږ پر پلرونو گرانې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ فکر کوو «ښاغلی کارغه»، اولدوز او یاشار تللي دي، چې دعوا وکړي. دعوا وکړي له پلرونو او مېرو سره. موږ به یاشار ته غشي او لیندۍ جوړې کړو. د کارغانو ځالې نه ورانوو، څو ښاغلی کارغه ورباندې کښېني. کله چې پلار راشي، مېره راشي، اولدوز راخبر کړي. موږ به اولدوز ته بوټان او جامې ورکړو. کبان به غلا کړو. غنمې به راغونډې کړو. ښاغلی کارغه به زېری راوړي. په جګړه کې به بریالی شي.

یاشار به د اولدوز لاس ونیسي، رابه شي. اولدوز به ښه مور شي او یاشار به ښه پلار شي. موږ به د دوی په واده کې نڅا وکړو. موږ په اندېښنه کې یو. ټولو ته په اندېښنه کې یو. غواړو د دوې مرستې ته ورشو. غواړو دوی ژر د کارغانو له ښار نه راستانه شي.

د اولدوز، یاشار او د کارغانو ملګري

(د آذرشهر، د امیر کبیر د دولتي ښوونځي د شپږم ټولګي د ۲۸ زده کوونکو نوم او لاسلیك – ۴۴\۱۱\۱۴)

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګیه، مه ماشومه کېږه، ګناه څه ته وايي؟ ګناه خو دا ده چې غلا ونه کړم او زه او اولاد مې له ولږې مړه شوو. زړګیه ګناه خو دا ده چې ګېډه مړه نه کړم. ګناه دا ده چې صابون د پښو لاندې پروت وي او زه وږې پاتې شم. زما دومره عمر شوی دی، چې په دې خبرو پوه شم. په دې هم ته پوه شه، چې په دې تشو نصیحتونو د غلا مخه نیول کېدای نشي او تر هغه چې هر څوک د ځان دپاره کار کوي، غلا به هم وي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library